

Cô Nàng Ham Tiền Của Tổng Giám Đốc Kiều Ngạo

Contents

Cô Nàng Ham Tiền Của Tổng Giám Đốc Kiều Ngạo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	30
8. Chương 8	35
9. Chương 9	40
10. Chương 10	43
11. Chương 11	48
12. Chương 12	52
13. Chương 13	55
14. Chương Ngoại Truyện	57

Cô Nàng Ham Tiền Của Tổng Giám Đốc Kiều Ngạo



Giới thiệu

Cô Nàng Ham Tiền Của Tổng Giám Đốc Kiều Ngạo chỉ đơn thuần là một câu chuyện tình yêu nhẹ nhàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-ham-tien-cua-tong-giam-doc-kiieu-ngao>

1. Chương 1

Người cười khi tràn ngập trong yêu thương ngọt ngào và khóc khi nếm được vị đắng tình yêu

** Có phải : Yêu làm con người trở nên có tâm nhưng cũng biến nhiều kẻ thành vô tâm và tàn nhẫn...Tình yêu đưa đến bao nhiêu hạnh phúc thì cũng xóa tan bấy nhiêu hi vọng... **

Ngọt ngào và đắng chát...tình yêu là như vậy!

Nhưng...

*** Ngọt hay đắng đều là cảm nhận của con người và do con người quyết định...Bản thân Tình yêu là thứ tình cảm đẹp đẽ và cao quý... ***

Hương Vy

...

Câu chuyện dưới đây mang đậm màu sắc tình yêu nhưng...để có thể nói chính xác ...tình yêu đó ngọt hay đắng thật rất khó!!!

Love begins with a smile, grows with a kiss, and ends with a teardrop.

Tình yêu bắt đầu với nụ cười, lớn lên với nụ hôn, và kết thúc bằng giọt nước mắt.

Cô Nàng Ham Tiền Của Tổng Giám Đốc Kiều Ngạo

Tác giả: Hương Vy

Chương 1

Whoever said it is better to have loved and lost, then to have never loved at all must have never had their heart broken.

Bất cứ ai nói rằng thà yêu và đánh mất tình yêu còn hơn chưa từng yêu lấy một lần, hẳn chưa từng thấy trái tim mình tan vỡ.

“Thưa giám đốc! Đã đến giờ phỏng vấn rồi ạ!”

Chàng trai đeo kính kia có vẻ như là thư kí, kính cẩn thưa với người con trai đang ngồi trước mặt.

“Mong cậu chủ nhanh chân cho kéo chủ tịch la...”

“Được rồi, cậu ra trước đi, tôi sẽ đi sau!!!”- Vẫy vẫy nhẹ tay, hẳn có ý bảo ra ngoài.

Người con trai không có chút gì vội vã...đôi mắt vẫn nhắm chặt không chịu mở.

Gối nhẹ đầu vào chiếc ghế sofa, hẳn nặng nề mở mắt.

Bàn tay chợt nắm chặt...

“Nhật Hạ Di, tôi sẽ cho cô biến mất khỏi mắt tôi vĩnh viễn!”

Nói rồi, hẳn vợ vội chiếc điện thoại nơi bàn làm việc.

“Đã làm đúng những gì tôi dặn chưa?”

Giọng như ra lệnh, lạnh lùng và vô tâm, hẳn nhíu mày.

“Nếu không xong chuyện này, cậu phải chịu trách nhiệm đó!”

Không biết hẳn gọi cho ai mà chỉ nghe được tiếng lí nhí và sợ hãi của người ở đầu dây bên kia.

Chiếc điện thoại bị hẳn vứt rất tàn nhẫn xuống nền nhà...Hắn nhếch mép lên cười đều.

“Toàn là một lũ con gái xấu xa, chỉ tổ làm Vương Trí Khởi ta vướng mắt...”

Có vẻ chiếc điện thoại xấu số kia đang bị hẳn trút giận thay cho người con gái mà hẳn đang tính xử lí.

Wương Trí Khởi quả tàn nhẫn!

Hắn là con trai độc nhất, cũng là giám đốc của Tập đoàn công ty xe hơi KWS có tiếng trên Thế Giới. Mang trên người vẻ đẹp lãng tử với nụ cười đến ớn lạnh, Vương Hàn Phong thực chất là một kẻ vô tâm và ghét nhất con gái.

Trong mắt hắn , lũ con gái xấu xa không khác gì quỷ cái. Chỉ tổ làm những kẻ con trai trở nên ngu ngốc , toàn là một lũ hám tiền ...xấu không thể nói nổi. Thượng Đế thật ngu ngốc khi sinh ra con gái ...sống chỉ thêm chật đất.

Vì thế, trong công ty , con gái rất hiếm. Nếu hắn là quản lý thật sự, e rằng không một đứa con gái nào có thể làm việc cùng hắn. Đó là do ba hắn tuyển vào mà đặc biệt , hắn phải chịu đựng.

Hôm nay cũng vậy, ba hắn bắt buộc hắn phải tuyển thêm nhân viên nữ để làm công việc tiếp thị , đặc biệt người hắn phải phỏng vấn lại là cô ta-Nhật Hạ Di.

Hai hôm trước:

“Con sẽ không nhận bất cứ cô gái nào vào làm ở công ty nữa....nếu ba nhất quyết tuyển vào thì con sẽ đi.”

Hắn lạnh lùng và cãi nhau với ba quyết liệt.

“có giỏi thì người cút đi...ta không chứa chấp một đứa con như người!”

Vương Dĩ giận đến tím mặt , vung tay tát vào gương mặt thanh tú , đẹp như thiên thần của Vương Trí Khởi.

“Chỉ vì tình cảm mà người đánh mất lí trí và bản lĩnh của một thằng con trai ... cô gái kia làm người tồi tệ đến kia à...ta không ngờ ta lại có đứa con trai nhu nhược đến thế!”

Hắn chợt đứng sững người khi ba nhắc lại chuyện cũ- chuyện mà hắn đã cố quên , đã muốn chôn vùi đi dù có chôn vùi cả hắn luôn cũng được.

“Cô gái kia đã làm người tồi tệ đến kia à...” như xoáy sâu vào trái tim hắn , làm ứa chảy vết thương tâm vẫn không thể nào lành hẳn được.

Phải, hắn cũng là một con người , hơn hết lại là một chàng trai, ghét con gái cũng do lí do cả.

Từ câu chuyện 2 năm trước , hắn sinh ra ghét con gái vô tận.

2 năm trước là lúc Vương Trí Khởi 18 tuổi- cái tuổi thật đẹp như vẻ đẹp của hắn vậy.

Một chàng trai cao lớn , với nước da trắng , hắn như một công tử bột với IQ hơn người.

Trước đó , hắn là một chàng trai khép kín, lạnh lùng và không biết gì ngoài việc học.

Chính cô gái ấy đã mang hắn đến với cuộc sống và biết được thế nào là hạnh phúc.

Nhưng...2 năm trời yêu nhau thắm thiết, đã ước hẹn với nhau rất nhiều...tất cả vỡ tan cũng chỉ vì người con gái đó.

Cô ta đã bỏ hắn để đi theo người con trai khác , bởi vì hắn ta nhiều tiền hơn hắn.

Có biết được cảm giác hắn ra sao khi bị một đứa con gái bỏ ? Người con gái mà hắn đã yêu rất nhiều, đã dành tặng mọi tình yêu, mọi quan tâm , mọi suy nghĩ cho cô...nhưng cuối cùng, cô ta đã vứt bỏ tất cả...

Vì tiền ư? Loại con gái xấu xa, chỉ vì tiền mà nở làm nhơ màu trắng của tình yêu?

Hắn như điên như dại , như chết đi sau đó...

Phải mất rất lâu, hắn mới có thể trở nên bình thường.

Bình thường đến không thể tin nổi! Hắn là con người ?

Hắn muốn có tất cả tiền bạc để cho cô ta thấy hắn cũng rất giàu có. Vì thế, sau khi tốt nghiệp, hắn đã lao vào làm việc.

Và không biết vì sao, hay tại thời gian đã cướp đi con người , để hắn biến thành kẻ vô tâm và tàn nhẫn đến thế.

Tuổi 20 , hần ra dáng là một chàng trai chững chạc và đầy sinh lực nhưng trái tim đã băng thành đá từ lâu.

Nay, ba hần lại nhắc đến chuyện đó...trái tim đá bỗng rạn nứt...hần đau, đau lắm!

“đừng nhắc đến chuyện đó nữa...á á á!!!”

Một tay ôm lấy ngực, tay kia hần ném đồng tài liệu trên bàn bay tứ tung.

“Haizz...”

Ba hần chỉ thở dài và cũng rất đau.

“Vứt bỏ hết đi, 2 năm...2 năm không làm con quên được tất cả à?”- ông nhỏ nhẹ, dù sao ông cũng là cha của đứa con trai tội nghiệp, quá mù quáng trong tình yêu.

“Con đã cố quên...nhưng cứ thấy loại con gái xấu xa là muốn băm vằm cho đến nhỏ thì thôi!”- hần cắn răng , cổ gần từng tiếng, đôi mắt long song sọc.

“Con gái đâu có phải ai cũng xấu xa đâu?”

“ai cũng xấu xa cả, không ai tốt đẹp gì cả!!!”

“Kể cả mẹ con sao?”

Vương Dĩ nói ra câu đó khiến hần im bật...- không, ngoại trừ mẹ con.

“Không nói nhiều đâu, con hãy vứt bỏ hết đi, ngày kia hãy thử tiếp nhận một cô gái xem...”

“Không bao giờ...”

“Đừng cứng nhắc nữa...ta đã dẫn cô gái đó đến đây rồi...nó là con gái bạn ta, lại thông minh, học giỏi nên rất được...và lại nó cũng từ quê lên...con cứ coi rồi biết!!!”

Vương Trí Khởi lắc đầu , cười lớn.

“Ba đã biết tính con rồi...có chết con sẽ không nhận một cô gái nào vào làm việc ở đây!”

“Dù sao cũng phải xem qua đã...”

Vương Dĩ nghiêm nghị nói rồi lấy điện thoại ra gọi.

“Dẫn cô ấy vào đi!”

Ngay lập tức, cánh cửa khẽ mở...người quản lý xuất hiện và sau đó dẫn theo một cô gái bước vào phòng.

“Thưa Chủ tịch!!!”

Ông quản lý khẽ cúi đầu ...

“Được rồi, dẫn cô gái vào đây!”

Ông mỉm cười đắc ý rồi khoát tay cho người quản lý lui ra.

“Nhật Hạ Di , cháu vào đi!”

Đôi mắt hiền từ , ông nhẹ nhàng bảo cô gái bước lại gần ông.

Nhật Hạ Di sải chân bước vào , đứng bên cạnh Vương Dĩ.

“Cháu chào Bác ạ!”- cô dịu dàng.

“Cháu cứ thoải mái nhé!”

Thay vì đáp lại, cô chỉ mỉm cười nhẹ.

“Vương Trí Khởi, con ngoảnh lại đây!”

Bất ngờ, ông quát to .

Đứa con trai của ông vẫn đang chìm trong nỗi đau , gương mặt rũ xuống bàn.

“Ta nói con nghe không?”- ông quát lần thứ 2.

Chẳng thèm động đậy hay có ý mở mắt ra, Vương Trí Khởi bực mình hét lên như một kẻ điên loạn.

“Nói cô ta bước ra ngoài đi, con không muốn nhìn bất cứ đứa con gái nào cả...toàn là một lũ xấu xa!”

“chỉ làm ta tổn nước nói...”

“cái gì?”

Những lời hằn vừa nói lọt vào tai Nhật Hạ Di làm cô cảm thấy khó chịu vô cùng.

Chưa kịp để Vương Dĩ lên tiếng, theo bản tính, cô bước lại gần hấn rồi nắm lấy cổ áo hấn mà quát.

“Con gái chúng tôi như vậy, lẽ nào con trai như anh lại tốt đẹp lắm sao? Không có chúng tôi, các anh có tồn tại không???”

“Con gái tôi tệ thì con trai quá xấu xa...”

Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng đầy bản lĩnh, như dòng nước mát dội vào gương mặt Vương Trí Khởi, khiến hấn không khỏi bàng hoàng. Cơ thể đã có chút động đậy nhẹ, mơ hồ còn run rẩy...

“Cô ...dám nói...”

Hấn rút cuộc cũng phải ngẩng đầu lên mà nhìn đứa con gái đã cả gan mắng hấn.

Ánh mắt vừa chạm phải gương mặt nhỏ nhắn kia...chợt, trên gương mặt lạnh lùng đã biến đổi ...

Trái tim hấn như gặp phải hơi nóng mà vỡ vụn thành từng mảnh.

Hình bóng bé nhỏ đó, cả ánh mắt thánh thiện, đôi môi đỏ luôn chum chím mỉm cười...là hình dáng của một người con gái mà hấn đã mơ rất nhiều trong từng giấc ngủ, để sớm tỉnh dậy phải im lặng và khóc...

Rồi một chút le lói vui mừng bỗng tràn ngập ...Miệng hấn lắp bắp:

“Ngào Trúc Dư...là em đấy ư?”

“Gương mặt ấy, đôi môi đó, cả ánh mắt luôn nhìn ta...là em phải không?”

“Chính em...Ngào Trúc Dư, em đã trở về bên anh...”

Nước mắt đã chực trào trên khóe mi...Vương Trí Khởi trong vô thức ôm chầm lấy Nhật Hạ Di, trong khi cô vẫn đang còn nắm lấy cổ áo của hấn.

“Anh nhớ em lắm...biết không hả?”

Từng hơi thở phả vào vành tai của Hạ Di. Cô cảm thấy rất không thoải mái, lần đầu tiên cô “bị” một người con trai xử sự như thế này.

“Bốp”

Bàn tay cứ như theo bản tính mà dang ra cho hấn một tát vào mặt.

“Anh là ai mà dám ôm tôi hả?”

Ánh mắt cô như ngàn tia nắng xuyên qua trái tim hấn.

Cái nhìn trách móc của một người con gái mạnh mẽ và cá tính.

Cái tát cô vừa cho hấn làm hấn đau thật, nhưng là vết đau ở trong tim. Có biết không, cô đã làm cho vết thương càng sâu hơn.

Hấn chỉ đứng yên như không còn cảm giác. Nhìn cô chăm chăm...cái nhìn đầy ngọt ngào nhưng cũng đầy hờn giận.

“Cả dáng người của em, cả tính cách cá tính đó...em đã đưa tôi thoát khỏi thế giới bóng đêm cách đây 2 năm...làm sao ta quên được em là con người như thế nào được.”

“Nè, anh đang lẩm bẩm gì vậy...Nhìn kĩ đi, tôi tên là Nhật Hạ Di chứ không phải là Ngào Trúc Dư gì gì đó đâu nhá...”

Hắn càng nói làm mặt cô càng ngây ra, thật sự cô không hiểu hắn đang nói gì nữa. Nhầm cô với ai chẳng?

“Tôi là Nhật Hạ Di”

“Tôi không phải là người con gái anh cần tìm, mà tính tôi ghét phải nhầm lẫn , nên đừng gọi tôi là Trúc Dư nữa”

Nhật Hạ Di vừa nói vừa giơ tay vẫy vẫy trước mặt Vương Trí Khởi như đang làm hắn tỉnh lại- nhìn rõ đi , đang mơ à!

“Đúng đó, Nhật Hạ Di đâu thể là người con gái đó được, nó là con gái bạn ta ...”

Vương Dĩ tiến đến trước mặt hắn rồi cố nói để hắn biết được- vì chính ông cũng tưởng lầm cô với Trúc Dư. Như sự tỉnh, hắn cười lớn.

“Ha ha...cô là Ngào Trúc Dư thì đã sao, loại con gái chỉ vì tiền mà đi theo kẻ khác, tôi cũng không thể tha thứ cho cô...”

Nỗi căm giận bỗng trỗi dậy trong con người hắn. Bỗng dưng , hắn thấy ghét tất cả.

“Cô cút ra khỏi đây cho tôi!!!”- hắn quát lên ra lệnh.

Một đứa con gái bình thường đã cảm thấy đủ chán ngấy lắm rồi, đằng này cô lại còn mang dáng vẻ giống với người con gái xấu xa kia, không thể tha thứ được!!!

“Con muốn cô ta biến mất khỏi đây...ba đuổi cô ta đi dùm con”

“Đuổi?”

“Ta sẽ giữ nó lại đây làm việc, nếu con không muốn gặp nó, con có thể rời khỏi công ty!!!”

“Rời khỏi công ty???”

Không bao giờ, chừng nào chưa đạt được mục đích của mình...Vương Trí Khởi sẽ không rời một bước ...Công ty này cũng là một tay con góp phần dựng nên...sao có thể được!

“vậy thì con chấp nhận Nhật Hạ Di chứ?”

Chấp nhận một đứa con gái có gương mặt giống với cô ta thì có khác gì cô ta trở về sau khi phản bội cơ chứ, lòng hắn cười thầm- không bao giờ!

“Được nhưng với điều kiện...Cô ta phải được con phỏng vấn, nếu làm con hài lòng, con sẽ cho cô ta ở đây!”

“Chuyện đó thì đơn giản rồi!!! ha ha”

Sở dĩ , Vương Dĩ đồng ý ngay vì ông cũng đã tận mắt nhìn thấy tài năng của Nhật Hạ Di nên cũng không cần lo ngại.

Là chủ tịch của công ty, ông là một người khó tính và nghiêm khắc. Một người con gái làm ông rất hài lòng thì há không làm con trai ông hài lòng được sao?!

“Hai ngày nữa con sẽ phỏng vấn, giờ thì mời cô ta rời khỏi đây cho!!!”

...

“hãy làm theo lời của tôi”

Ngay khi Nhật Hạ Di đi khỏi , Vương Trí Khởi đã nhấn máy gọi điện .

Hắn không thể nào để hình dáng của kẻ phản bội xuất hiện trước mặt một lần nữa nên không đời nào cô ta có khả năng làm việc ở công ty của hắn.

Nếu là người mà ba hắn có thể tin tưởng thì chắc cô ta cũng có chút giỏi giang...nên để chắc chắn , hắn phải dỡ chút thủ đoạn.

(tình yêu biến hẳn thành kẻ như vậy sao???)

Có trách Vương Trí Khởi nhẫn tâm thì trách bản thân cô kìa!”

2. Chương 2

Chương 2

Ta không yêu một người con gái vì những lời nàng nói. Ta yêu những lời nàng nói vì ta yêu nàng

Thưa giám đốc , có thể mời từng người vào được chưa ạ!”

Tiếng ông quản lí khẽ thưa với Vương Trí Khởi.

“Không cần vào từng người đâu , cho vào cả đi!”

“Dạ , vào cả, với 15 người kia ạ?”- Người quản lí ngạc nhiên , nhắc lại.

“Ừm”

“Vâng!!!”

Ông gật đầu rồi bước ra...khoảng ít phút sau , mọi người đã đầy đủ.

“các cô có thể ngồi đây để phỏng vấn luôn!”

“Dạ...”

Ai nấy đều ngồi ngay ngắn ở hàng ghế trước mặt ban phỏng vấn, trong đó có Chủ tịch Vương Dĩ và Giám đốc Vương Trí Khởi.

“Rồi...các cô nghe câu hỏi thứ nhất”

Giọng ông quản lí đĩnh đạc cất lên:

“Vì sao các cô muốn làm việc ở công ty chúng tôi?”

“Lần lượt trả lời, người đầu tiên Lương Nhi...”

Từ hàng ghế ngồi, một cô gái mang dáng vẻ nhỏ nhắn , đôi mắt đeo chiếc kính cận càng tô lên vẻ học thức nhẹ nhàng bước lên .

“Tôi có niềm yêu thích với công việc tiếp thị ô tô từ nhỏ và một chút năng khiếu về lời ăn tiếng nói nên tôi nghĩ công ty là một mảnh đất tốt để tôi có thể thực hiện điều đó. Thêm nữa, ô tô hiện nay là một phương tiện hiện đại rất phổ biến, tiếp thị ô tô có nghĩa tôi sẽ giúp mọi người có được những sản phẩm ô tô tốt nhất cho họ...đảm bảo sự an toàn cho mọi người và xã hội!”

Cô gái tên Lương Nhi trả lời rất tự tin kèm theo một nụ cười tươi duyên dáng khiến ai cũng đều cảm thấy hài lòng và ngưỡng mộ. Riêng Vương Trí Khởi vẫn không hề biến đổi sắc mặt.

“Tốt lắm, mời người tiếp theo...”

...

Lần lượt các cô gái trả lời, với đầy đủ lí do ,và phải nói những câu trả lời đó đều rất ấn tượng và rất hay!

Ông quản lí nhắc nhẹ chiếc kính, đôi mắt nheo lại nhìn vào quyển danh sách rồi đọc lớn:

“Đến người cuối cùng, cô Nhật Hạ Di!”

Các cô gái đều trả lời rất hay và suôn sẻ. Nhật Hạ Di là người cuối cùng phải chờ lâu mới đến lượt mình, cái này cũng do một tay giám đốc sắp xếp.

Nhưng trông cô không có một chút gì là mất kiên nhẫn và kém tự tin cả, đôi mắt to nhìn thẳng vào những người trong ban phỏng vấn mà không chút dè dặt. Cô cất giọng trong trẻo và có phần nhẹ nhàng:

“Công việc tiếp thị ô tô cũng như tiếp thị xe máy, máy giặt hay một số sản phẩm khác...dù mang đặc trưng riêng nhưng đều là phải dùng lời nói hay...để người ta mua hàng. Tôi không phải vì yêu thích công việc này mà vì lí do khác.”

Nói chưa dứt, ánh mắt mọi người đều dồn về hướng của Nhật Hạ Di, thái độ mọi người đều cảm thấy khó chịu.

Không phải vì đam mê mà làm việc thì liệu làm có hiệu quả không, cô không đủ tư chất để làm trong công ty này!

“Ai bảo với mọi người chỉ có đam mê mới làm tốt được?”

“Giả sử như người nông dân làm ra những cây lúa tốt hay nông sản tốt đều vì đam mê cả chẳng? Ít ai thích thú với công việc đầu tắt mặt tối ở giữa trời suốt ngày...nhưng họ vẫn có những loại nông sản rất tốt...hay người bán hàng rong trên phố cũng vì đam mê!!! Họ và với ai cũng vì mục đích mưu sinh và tôi cũng không ngoại lệ, mọi người không ai đề cập đến tiền thì tôi là người sẽ nói đến điều đó đầu tiên. Có thể ai cũng cho tôi là con người cầu lợi, dễ dàng vì tiền mà bán đứng công ty nếu có làm việc ở đây thì tôi sẽ khẳng định rằng: Tiền là tôi thích nhưng tính cách tôi là ổn định! Nói thế chắc mọi người cũng đủ hiểu, tôi xin hết!”

Đến đây, Vương Trí Khởi bỗng nhíu mày nhưng chỉ một thoáng nhỏ rồi lấy lại gương mặt lạnh lùng vốn có rất nhanh... Trong khi mọi người đều há hốc mồm ngạc nhiên thì không ai có thể nhìn thấy được trên mặt hắn có cảm xúc gì!

Câu trả lời của Nhật Hạ Di rất thực lòng và đầy bản lĩnh, ý không sợ ai và không muốn che giấu điều gì. Bởi cô ghét sự giả dối.

Có các cô gái kia nói thế nhưng chưa chắc gì đã vì như vậy, ai cũng hiểu rõ đồng tiền có uy lực như thế nào và chính vì thế Hạ Di rất thích tiền. Bản tính cô quá quái đảm phải không?

Nhưng cô luôn duy trì một thứ mà không thay đổi. Thích tiền nhưng không phải chuyện gì cũng làm.

Mọi người, người thì vừa bái phục Nhật Hạ Di, người thì chê bai, bĩu môi cười đùa, chắc cô ta là người bị loại đầu tiên.

Ông quản lí có chút e ngại nhìn Nhật Hạ Di nhưng cũng tiếp tục điềm tĩnh làm nhiệm vụ của mình.

“Câu hỏi thứ nhất đã xong, giờ đến câu hỏi thứ hai...”

“Chúng tôi sẽ đưa cho các cô mỗi người mỗi bản hình ảnh về ô tô. Trong thời gian 2 phút, các cô suy nghĩ về cách tiếp thị mặt hàng và dành 2 phút nữa để nói lên phương án các cô đã nghĩ.”

Trong khi ông quản lí đọc câu hỏi thứ 2 thì phía dưới mọi người đã nhận được mỗi bức ảnh về ô tô.

Ai nấy đều chăm chú suy nghĩ, không gian rất yên tĩnh.

“Xin lỗi cô Hạ Di, còn thiếu một bức, chúng tôi sẽ lấy ra ngay ạ!”

Người phụ trách tỏ vẻ hối lỗi kính cẩn xin lỗi Hạ Di rồi cấp tốc chạy đi lấy bức ảnh.

Nói là cấp tốc chứ thao tác làm việc quá chậm, chắc là chủ ý của hắn ta nên khoảng nửa phút sau mới đưa ra kịp.(nửa phút so với tổng thời gian 2 phút?!)

Cô vẫn không tỏ ra chút gì là sốt ruột, ngược lại lại cảm thấy thoải mái.

Vừa mở bức ảnh ra, Hạ Di cảm thấy hơi khó hiểu.

“Một bức ảnh trắng!!!”

“Sao không có một hình ảnh chiếc ô tô nào vậy?”

Cô nghĩ thầm.

Rồi nhìn sang phía người bên cạnh đang trầm ngâm suy nghĩ , Hạ Di đoán chắc nhà tổ chức đang đánh đố gì cũng nên.

“Đã vậy thì...”

Cô vẫn thản nhiên như đang vui chơi vậy.

Lúc nhận được bức ảnh, Vương Trí Khởi đã liếc mắt quan sát vẻ mặt của cô nhưng bất gặp được vẻ mặt thản nhiên và vô tư của Nhật Hạ Di , hần hơi bất ngờ.

“Cô ta còn cười được sao?”

Một sự trêu ngươi không nhỏ ẩn dật trong cái nhìn hần “dành “cho cô.

Người quản lí nhìn chăm chú vào chiếc đồng hồ đeo tay và hô lớn:

“Đã hết 2 phút...bắt đầu trả lời...”

“Xin mời cô Nhật Hạ Di sẽ trả lời đầu tiên!!!”

Hạ Di một chút sững người , sao lại nhanh thế được, chính cô vừa mới nhận được bức ảnh trắng mà?

Nhưng sự sững sờ đó chỉ tồn tại khoảng mấy giây trong tâm trí cô mà không hề biểu lộ ra bên ngoài . Rất nhanh nó biến mất kèm theo một nụ cười nhẹ ở khóe môi. Nhật Hạ Di đứng dậy:

“Vâng”

Cô nói rất tự tin và điềm tĩnh.

“Như tôi đã nói và các vị đã biết, ô tô là một sản phẩm của nền công nghiệp hóa và hiện đại hóa. Nó là kết quả của sự tiến bộ của xã hội loài người...”

“Không cần rườm rà thế đâu! Vào vấn đề chính đi!”

Chưa kịp nói dứt cô, cô đã nhận được từ người quản lí một lời nhắc nhở rất “khó nghe”.

“Chỉ sau tên lửa, máy bay về độ tinh xảo của công nghệ kĩ thuật nhưng lại hơn các loại phương tiện khác, ô tô đang trở nên phổ biến...”

Cô như chưa hề nghe lời nhắc nhở, vẫn tiếp tục thản nhiên nói.

“Với tôi và như khách hàng, ô tô nào nếu được sản xuất từ hãng KWS của công ty chúng ta, đều là sản phẩm tốt và chất lượng , cái nào cũng yên tâm sử dụng được. Vậy nên, điều mà những người tiếp thị chúng tôi quan tâm chỉ là nhu cầu thị hiếu và điều kiện của khách hàng. Sự niềm nở của chúng tôi tất nhiên có nhưng quan trọng là ta phải như khách hàng, nắm rõ tâm tư của họ...”

“Mẫu ô tô đẹp thì có người thích , kẻ không ...đã đẹp thì đắt tiền, nên không phải ai cũng hài lòng...”

“Nhật Hạ Di, tôi đã nói với cô là đi vào vấn đề chính, nói về mẫu ô tô trên tay cô kia kìa, này giờ tôi chưa hề nghe đến bức ảnh ô tô của cô ...”

Lần này , người quản lí bực dọc thật sự, nhắc nhở không nghe, buộc ông phải quát lớn.

Mà ông quản lí bực dọc, không có nghĩa Hạ Di không bực.

“Xin ông quản lí bình tĩnh, đã hết hai phút rồi nên tôi cũng xin kết thúc câu trả lời...: Theo tôi, mẫu ô tô không quan trọng trong việc tiếp thị, mẫu nào cũng có thể theo y đức một mẫu mà nói cho khách hàng nghe và mua, tiếp thị ô tô phải nắm bắt từng đối tượng và hoàn cảnh!”

“Nhật Hạ Di , cô đang định làm ngược với câu hỏi của chúng tôi à...”

Một người trong số ban phỏng vấn đã tức đến đen mặt khi Nhật Hạ Di vẫn đứng vững.

“Tôi có thể xin thêm một phút nữa không ?”

Cô bình nhiên hỏi nhưng cũng chỉ nói thế chứ không ám chỉ hỏi ai.

“Được!!”- Ngài Chủ tịch này giờ im lặng bỗng lên tiếng rất ôn tồn.

“Nếu ngài Chủ tịch cho phép, tôi xin nói:”

Được sự cho ý của Vương Dĩ, cô không thêm e ngại nữa.

“Chắc các vị không ngạc nhiên khi tôi trả lời vậy chứ...bởi vì, lúc đầu bản thân tôi đã luôn đi theo quan điểm đó, nay các vị lại khiến tôi tin vào quan điểm đó nhiều hơn.”

“Cái gì?”

Mọi người càng lúc càng ngạc nhiên với từng lời mà Hạ Di nói ra.

“Các vị nhìn đây!”

Cô vừa nói vừa giơ bức ảnh lên cao.

“Chẳng phải các vị muốn ám chỉ không cần ảnh ô tô cũng tiếp thị được sao?”

“Hay muốn chúng tôi tưởng tượng ra để tiếp thị?”- Nhật Hạ Di nhún mày.

“Sao lại có chuyện bức ảnh trắng đó được , chúng tôi đều có hình mà!”

Ban Tổ chức chưa kịp lên tiếng, các cô gái đã đồng thanh nói.

Hạ Di chỉ mỉm cười , nụ cười khiêm tốn không biểu lộ chút cảm xúc.

Cô đã lường trước được chuyện này.

“Vậy sao?”

Giọng nói lạnh lùng từ đâu cất lên.

“Nếu không phải thế thì sao?”

Giám Đốc Vương bỗng nhào mình đứng dậy, với bản mặt vô cảm , nói đúng hơn là đang tức giận nhưng đã kiềm chế.

“Nghe đâu Nhật Hạ Di có chút tài , nên chúng tôi mới thử thách cô bằng bức ảnh trắng...cô phải biết đến vinh dự đó chứ!”

“Đàng này, cô làm chúng tôi rất thất vọng?”

Từng câu chữ hay lời nói của Vương Trí Khởi như ngàn mũi dao găm muốn đâm thẳng vào mặt Nhật Hạ Di.

Mục đích của hắn ngoài đuổi cô ta còn muốn hạ nhục cô nữa!

Sau lời nói của hắn, cô chỉ lắc đầu.

“Ngài giám đốc đã đánh giá tôi quá chăng?”

“Nếu như ngài nói thì thật vinh dự cho tôi quá!...Biết bao cô gái muốn vậy thì ngài chọn tôi, tôi rất lấy làm vinh dự!”-Hạ Di cố lặp đi lặp lại từ vinh dự và cố lấy vẻ mặt hạnh phúc để trưng diện trước mặt Vương Trí Khởi.

Hắn im lặng.

“Nếu muốn thách trí tưởng tượng của tôi thì không sao? Nhưng cho tôi hỏi: Đi tiếp thị cũng thực hiện nhiệm vụ thiết kế ô tô sao, làm vậy khác gì ...tôi đi tiếp thị ô tô của tôi sao?”

Giọng nói nghiêm khắc mà rất có lý của một cô gái như Hạ Di khiến mọi người không khỏi thán phục.

“Ngài giám đốc có ý gì không?”- cô giả vờ để ý tới sự có mặt của hắn.

“Tôi đâu nói cô tưởng tượng ra? “

Ánh mắt bắt bẻ xoáy sâu vào đôi mắt tròn của Nhật Hạ Di.

“Vâng, tôi cũng mới chỉ giả sử thôi...Tôi cũng đoán chắc ngài giám đốc đây muốn tôi ghi nhớ mọi hình ảnh ô tô của công ty KWS để tiếp thị đúng không?”

Hạ Di quả là một người con gái” tinh ranh”, ở trong trường hợp nào cũng có thể ứng xử rất tốt.

“Tôi hiểu rõ điều đó vì quan điểm tiếp thị của tôi cũng có ý nắm bắt được mọi sản phẩm ô tô , thế mới có thể giới thiệu cho khách hàng những sản phẩm họ muốn. Nhưng xin hỏi giám đốc: Tôi chưa phải là nhân viên chính thức của công ty, và lại đây là lần đầu tiên tôi đến công ty này, việc ghi nhớ sản phẩm của công ty có quá lắm không?”

Hạ Di từ vị trí bị thế , nhờ trí thông minh và lối nói chuyện khéo léo , cô đã đứng lên thế chủ động và đang bắt bí vị giám đốc khó tính.

Chủ tịch Vương cười lớn.

“ha ha, quả là một cô gái đầy thông minh và tài trí...ta rất hài lòng”

“Và sẽ nhận vào làm việc...có ai phản đối không?”

“Không được , tôi không chấp nhận!”

Ngay lập tức, Chủ tịch gặp được lời phản đối từ người con trai của ngài.

“sao lại không được , hẳn mọi người đã quan sát từ đầu đến cuối bản lĩnh của Nhật Hạ Di sao...cô ấy rất xứng phải không?”

Vẫn cái vẻ nghiêm nghị và ôn tồn, Vương Dĩ diễn giải ...mà nếu ở vị trí chức Chủ tịch của ông, ông muốn là được , cần gì phải diễn giải làm gì!

“Chủ tịch nói phải!”

Ban phỏng vấn đứng dậy tán thành- lời ngài nói rất đúng .

“Nếu muốn tôi chấp nhận thì phải trả lời tiếp một câu hỏi nữa!”

Gương mặt giám đốc vì đè nén sự tức giận và bản tính đã lạnh lùng, khiến giờ đây trông hẳn thật khiến mọi người sợ hãi- rất tàn nhẫn a~

“Nhật Hạ Di, cô có đồng ý không?”

“Có gì là không a!”

Hạ Di bình thản nói.

“Được”

“Không chỉ Nhật Hạ Di mà các cô gái khác cũng sẽ trả lời câu hỏi tiếp theo này!”

Nếu đã đến nước này , Vương Trí Khởi thà bất đắc dĩ chọn một cô gái bất kì khác còn hơn chọn cô ta.

3. Chương 3

Chương 3

Lòng ghen có tính cách vừa công bằng vừa hợp lý bởi lẽ nó nhằm gìn giữ cho cái thuộc về ta hoặc cái mà ta tin là của ta.

“Quản lí, đọc câu hỏi!”

“Vâng, thưa giám đốc!”

Sớm đã chuẩn bị ngay từ đầu , quản lí hiểu ngay ngài giám đốc đang muốn gì.

“E hèm...”- ông lấy giọng.

“các cô nghe rõ câu thứ 3: Hãy thuyết trình một mẫu ô tô mà theo các cô khách hàng muốn có trên giấy để ban tổ chức đọc và cho điểm ...làm trong vòng 3 phút!”

Lời quản lí vừa dứt thì các cô gái cũng nhận được giấy bút đầy đủ, Nhật Hạ Di cũng vậy.

Thời gian bắt đầu!

Ngòi bút của ai đó đều đưa đẩy đều đặn...có vẻ câu hỏi thứ ba này không có chuyện gì xảy ra.

Trên gương mặt của Vương Trí Khởi bất chợt ẩn hiện một sự cười nhạt...xem chắc câu thứ ba này, Nhật Hạ Di sẽ phải loại đầu tiên.

“3 phút kết thúc...nộp bài”

Các cô gái đều thở phào nhẹ nhõm và nở nụ cười vì làm bài xong.

15 tờ giấy có đầy đủ các nét chữ thanh , chữ đậm , chữ mềm mại được phơi bày trước mặt ban tổ chức.

Mọi người chăm chú quan sát trên gương mặt của người chấm bài.

Vương Trí Khởi liếc qua một lượt bài làm của mọi người rồi bất chợt lấy nhanh một bài.

Hắn cười thâm trong bụng nhưng trên mặt cố ra vẻ tức đến đen mặt.

“Bài này là bài của ai!”

Hắn như đang điên lên mà quát lớn.

“Là sao?”

Tất cả mọi con mắt đều đổ dồn về phía ngài giám đốc.

“Giấy trắng ...có kẻ không làm bài...thật là coi thường mà!”

“Tại sao lại giấy trắng được, ai đã không làm bài...đứng dậy ngay lập tức”

Ngài chủ tịch cũng ngạc nhiên không kém. Vẻ ôn tồn đã giảm bớt một ít.

“Vẫn không ai chịu nhận à...”

Sau một khoảng thời gian không ngắn , không ai chịu đứng dậy nhận đó là bài của mình.

“vậy thì soát xem trong số bài kia thiếu tên ai...”

Vương Trí Khởi nhanh chóng tìm ra chìa khóa.

“Nhật Hạ Di...không có bài...thưa giám đốc!”

Người quản lí toát mồ hôi hột để soát tên , mặc dù đã biết ngay từ đầu nhưng vở kịch đã được lên bài thì phải cố diễn đúng như ngài giám đốc mong muốn chứ.

“Nhật Hạ Di...”

Tất cả ban tổ chức đều lên tiếng...không kẻ ngài chủ tịch.

Gương mặt Nhật Hạ Di hơi cứng ...cô không ngờ...mà tại sao có thể như thế được...cô đã làm rất cẩn thận và nộp bài rồi mà.

“Tôi có làm bài, không thể như thế được!!!”

Cô bật dậy và nói rất chắc.

“Vậy cô lên mà nhìn cho thật kĩ...đây là tờ giấy mà chúng tôi đã phát!”- hắn nhếch mép và không thôi nghĩ trong bụng: cô sớm muộn gì cũng biến khỏi mắt ta.

“Vâng”

Vẫn thái độ bình tĩnh, Hạ Di nhẹ nhàng bước đến bàn phỏng vấn.

“Là bài của tôi nhưng sao...lại không có chữ thế này...”

Thật sự , Hạ Di đã ngạc nhiên...đây là điều mà cô không thể lường trước được.

“Cô còn chối nữa không?”

Cô nghĩ lại ...

Lúc này đưa giấy và bút, có điều gì lạ lắm...Và ngay từ đầu, cô đều gặp trở ngại, chắc có ai đó đã gỡ trò xấu xa.

Với Nhật Hạ Di, cô ghét nhất sự giả dối và trò hèn hạ sau lưng.

Vì lẽ thế, nếu ai đó muốn chơi, cô sẽ chơi cùng hần luôn.

“Tôi không chối!”

“Nhưng cũng không thể không nói!”

“Ha ha...đến nước này cô còn nói được sao? Chúng tôi yêu cầu cô trả lời câu hỏi trên giấy chứ không bảo cô nói!”

Nhật Hạ Di hơi khó chịu trước nụ cười sắc lạnh của Vương Trí Khởi.

Lẽ nào...???

“Thưa giám đốc, tôi có làm bài ...chứ không phải coi thường mà không làm như ngài nói!”

“Bài làm trước mặt , cô còn biện minh!!!”

“Thôi được, có nói các vị không tin thì...tôi có thể nói lại bài thuyết trình đó được không?”

Hạ Di điềm tĩnh như không.

“Tôi bảo không được!!”

“Tôi xin hỏi giám đốc: thuyết trình thì trên giấy hay nói đều được cơ mà...có bắt buộc có bài là được ...”

“Viết thì dễ mà nói có vẻ khó hơn đấy...Giả dụ như, có nhiều người viết được mà không nói được thì sao, mà công việc này bắt buộc nói hơn...nên nói cũng không cho phép a~?”

Nói đến đây, cô lại được mọi người tán thành và cũng được chủ tịch bênh vực.

“Hạ Di nói đúng, có vẻ như cô ấy đã gặp trục trặc gì khi viết cũng nên, ta nên cho cô ấy cơ hội đi.”

“Chủ tịch!!!”

“Không nói nhiều...Nhật Hạ Di, cháu tiếp tục đi...”

Vương Chủ tịch bỏ ngoài tai những lời phản đối của Vương Trí Khởi khiến hần phải miễn cưỡng nghe theo.

“Được rồi...cô nói đi”

Bấy giờ, Hạ Di mới nở một nụ cười nhẹ nhõm...cô thở nhẹ rồi như lấy lại sức sống đang căng trào trong người.

Giọng nói vừa hay vừa nhẹ, lúc cao lúc trầm...cô thuyết trình bài làm của mình không một chút sai sót gì.

“Công nhận , vốn hiểu biết và tài văn chương của cô Nhật quả thực hơn người...”

Một người trong ban tổ chức cảm động mà đứng dậy khen ngợi .

“Đúng vậy, nếu Nhật Hạ Di mà làm tiếp thị thì công ty chúng ta sẽ bán đắt như tôm tươi cho mà xem...”

Người khác tiếp lời.

Ngài Chủ tịch tỏ vẻ hài lòng tuyệt đối, Hạ Di là một cô gái bản lĩnh và tài giỏi.

Cảm giác thán phục và yêu thương tràn ngập trong cái nhìn của ông dành cho cô.

“Ta chốt lại: Nhật Hạ Di có đủ tài trí và khéo léo để làm việc trong công ty của KWS, dù ai có phản đối đi chăng nữa...thì ta vẫn nhất quyết chọn”

Không một ai lên tiếng phản đối khi nghe chủ tịch chốt lại.

Vương Trí Khởi cũng im lặng, không nói gì.

Lần đầu tiên , hắn bị một cô gái đánh bại.

Mọi kế hoạch của hắn đều đổ bể.

Lần đầu tiên , hắn thua trí một cô gái mà hắn xem như xấu xa và ngu ngốc...

Cảm giác thất vọng làm hắn không biết làm gì và nói gì.

Bởi càng nói thì càng làm cho cô ta có cơ hội thể hiện sự tài giỏi.

Mà điều đó, hắn rất ghét.

Cứ nghĩ thủ đoạn của hắn sẽ đuổi được Nhật Hạ Di nhưng...Nhật Hạ Di lại được mọi người kính nể.

“Giám đốc, ngài không sao chứ!”

Mọi người đều về hết, chỉ còn lại Vương Trí Khởi và người quản lí còn đứng ở trong phòng.

Thấy giám đốc ủ rũ , người quản lí cảm thấy có lỗi vô cùng.

“Xin lỗi giám đốc, mọi việc không như ngài mong muốn!!!”

“Cút hết đi...”

Định vươn tay chạm vào bờ vai đang run rẩy của hắn, thì bàn tay hắn đã gơ ra mà tát vào mặt ông.

“Vâng, xin giám đốc bình tĩnh cho!”

Sợ hãi và lo lắng , ông miễn cưỡng rời khỏi phòng , để lại duy nhất Vương Trí Khởi còn cô độc.

“Rốt cuộc, ta cũng là một kẻ tồi tệ , xấu xa...dùng thủ đoạn để hạ nhục một cô gái mà cũng để cô ta đánh bại, ha ha...”

“Vương Trí Khởi cũng chỉ là một kẻ luôn bại dưới tay con gái, chết vì gái mà thôi!”

Hắn gào lên trông đau khổ, nước mắt đã muốn lăn xuống gò má.

Tự đâm vào ngực, trái tim hắn đau như cắt.

“Ngào Trúc Dư...tại sao cô không biến mất luôn đi, mà lại xuất hiện làm gì...”

“Tại sao...tại sao hả?”

“Tại vì...”

“Tôi không phải là Ngào Trúc Dư!!!”

“Đã nói với anh bao lần rồi hả?”

Tiếng ai đó chợt vang lên sau lưng , hắn sững người xoay lại.

“Ngào Trúc Dư...”

Nhật Hạ Di tỏ bộ mặt thương xót mà nhìn hắn không thôi.

“Có lẽ anh đã gặp chuyện gì với cô gái mang tên Trúc Dư kia mà ghét cô ta ghê gớm...nhưng đừng có tưởng nhầm sang tôi chứ!”

Cô đứng yên, đôi mắt to tròn sâu thẳm hướng về bộ dạng tồi tệ của Vương Trí Khởi.

“Anh mà là con trai à, anh mà là giám đốc ư...tôi đã gặp biết bao loại người ở trên đời nhưng chưa thấy kẻ nào tồi tệ và hèn hạ như anh!”

“Hèn hạ?”

Hắn như sực tỉnh...nhắc lại lời Hạ Di vừa nói.

“Đúng, hèn hạ đến nỗi cái từ hèn hạ kia cũng không muốn phát ra từ miệng anh cơ mà!”

“Trên đời, tôi ghét nhất loại người như anh!”

“Trên đời...tôi ghét nhất loại người như anh!!!”

Hình dáng nhỏ nhắn , đôi mắt tàn nhẫn cùng với lời nói kia một lần nữa ẩn hiện trước mắt hắn.

Cách đây 2 năm , hắn đã nghe rõ những lời nói đó từ Ngào Trúc Dư.

“Ngào...”- Vương Trí Khởi ấp úng, đôi môi mấp máy, không thể nói nên lời.

“Tôi đã nói tên tôi là Nhật Hạ Di...xin nhớ rõ cho...”

“Tôi quay lại đây chỉ để muốn nói với ngài giám đốc rằng: cùng làm việc ở công ty , tôi không muốn thấy thủ đoạn hèn hạ như hôm nay anh đã làm với tôi...Bút và giấy được thắm một loại hóa được làm cho mất màu...trò này qua mất được tôi sao?”-Đôi mắt Hạ Di xuyên sâu vào gương mặt đã đổi màu của hắn.

Vút ánh mắt thương hại cho hắn, Nhật Hạ Di bước đi.

Một ngày mệt nhọc khiến cô cảm thấy khó chịu, cô muốn bước nhanh để về nhà...ngủ một giấc.

Cuối cùng căn phòng lại cô độc như cõi lòng của kẻ ấy.

Vương Trí Khởi bỗng thấy lạ lẫm...xấu hổ? Tội tệ? Hắn cảm thấy hắn còn hơn thế nữa?

Vì sao? Vì ai để hắn từ một người con trai tốt thành một kẻ xấu xa...mà từ đó lại từ miệng một người con gái nói ra!

Nước mắt lăn lăn rơi ra từ một người con trai lạnh lùng như hắn...hắn bước đi...như vô hướng...

...

Buổi tối hôm đó, tâm trạng Vương Trí Khởi trở nên nhẹ nhõm hơn.

Có lẽ nước mắt cũng làm nhẹ đi tâm hồn của con người , gọi sạch đi bao nỗi đau...và...

Có vẻ Nhật Hạ Di đã cho hắn một bài học thật sáng mắt.

Hắn sẽ không coi thường con gái nữa nhưng cũng sẽ không tiếp nhận một cô gái nào khác bởi chỉ một thôi cũng đủ để làm lòng hắn nát tan .

Nhật Hạ Di đã được ba hắn tuyển vào làm việc ở công ty thì hắn sẽ phải đối mặt với cô hàng ngày.

Đôi mắt ấy, và cả dáng người nhỏ nhắn, thậm chí cả tính cách cũng giống y hệt Ngào Trúc Dư, hắn còn mơ hồ , không rõ cô là ai?

Thật sự cô là Nhật Hạ Di- chứ không phải Ngào Trúc Dư...hay chính cô là Ngào Trúc Dư, cô muốn quay lại với hắn...

Thật sự, tình yêu thật đáng và chất! Hắn đã vô tình ném được vị đó để bây giờ phải nhớ mãi. Tình yêu khiến hắn cảm thấy mệt mỏi và đau khổ rất nhiều!

4. Chương 4

Chương 4

***Yêu có nghĩa là đối xử với một ai đó tốt hơn tất cả mọi người, tốt hơn với cả chính bản thân mình.

Ngày hôm sau.

Ánh nắng chói chang rọi chiếu qua khung cửa sổ...

“Reng...reeng...”

“Ren.....g”

“Rup”

Hạ Di mắt nhắm mắt mở đập chiếc chuông báo thức một cách nặng nề...

Ngày hôm qua khiến cô mệt mỏi quá, ngủ từ chiều cô đến giờ mà mệt vẫn cứ mệt.

“6 giờ 30 rồi á!”

“Đã nói mẹ bật báo thức 6 giờ rồi mà...hôm nay là ngày đầu tiên đi làm...mẹ ơi, con chết mất!”

Cô như một con vừa tự kỉ vừa điên điên đại đại luống cuống nhảy xuống giường. Quên cả đánh răng, cô vợ vội bộ váy rồi phóng thẳng ra đường.

“Con không ăn sáng à!”

“Không, con muộn rồi!”

Chạy qua bàn ăn, cô chỉ kịp “trăng trời” với mẹ câu cuối cùng...

Bà mẹ lắc đầu cười nhạt, lúc nào cũng vậy...con nhỏ bướng bỉnh luôn làm bà phải đau đầu.

“Haizz...ha...i...”

Sau mười phút đi taxi, chưa kể thời gian cô giục tài xế đi nhanh...cuối cùng Nhật Hạ Di đã có mặt trước công ty KWS.

“Đúng là mệt đứt hơi luôn...ngày đầu tiên đã như vậy chắc xui xẻo cả tháng mất!”-Hạ Di thở hộc hộc.

Đưa tay lên vuốt những giọt mồ hôi trên trán, miệng thì tắc lưỡi, cô lê cái thân xác mệt rã rời vào cửa.

“Mình nổi tiếng quá chẳng?”

Nhật Hạ Di tròn xoe đôi mắt mà nhìn mọi người trong công ty đang mỉm cười nhìn cô như người nổi tiếng. (có mà sinh vật lạ thì có)

Cứ nghĩ vậy, cô nở một nụ cười thật tươi.

Lòng tự nhủ.

“Mệt cũng phải cười để giữ hình tượng chứ!” (t/g: ọe O__O)

Gặp nụ cười “ngất ngây” của cô, mọi người càng cười to hơn...có kẻ bị ngất.(đừng dọa tôi chứ!)

“Sao, mình biết mình đẹp rồi nhưng ...có người bị ngất thì có quá lắm không!”

Hạ Di nuốt nước bọt, mồ hôi càng ngày càng chảy lã chã.

“Mà sao bỗng dưng chuyển đổi tượng thế nhỉ?”- cô tự hỏi.

Mọi người thôi nhìn cô mà cúi rạp người xuống...

“Chào giám đốc ạ!”

Phía đằng kia, Vương Trí Khởi đang bước đến. Bận một bộ vest màu đen đất tiền, với dáng vẻ cao ráo, hần trông thật quý phái và đẹp trai...đẹp đến chết người.

Hai bên hần là hai, ba bốn người thư kí cùng quần lí.

Trông Vương Trí Khởi như một minh tinh màn bạc đang diễu hành trên phố và có vệ sĩ đi theo hần hoi.

Mãi nhìn, Hạ Di quên không cúi chào như mọi người đã làm.

Thành ra, đằng kia Vương Trí Khởi nổi bật thì đằng này có Nhật Hạ Di.

Gương mặt Trí Khởi chuyển trắng thành đen khi thấy Nhật Hạ Di dám coi thường hần mà không cúi chào.

Nhưng lập tức lại biến màu vì nhìn thấy bộ dạng kì quái của cô.

May mà nén kíp, không thì hấn đã cười lớn luôn- cô kia , cô mặc cái gì thế hả!

Thật sự, Nhật Hạ Di trông đến buồn cười. Quần áo xộc xệch, nhăn nhúm...đầu tóc lù xù như ma...chắc tại lúc sớm vội quá nên...

Đúng là Nhật Hạ Di luôn làm hấn phát điên mà. Ở đâu có cô, ở đó náo loạn đến nơi.

“Thưa giám đốc!”

Một thư kí tiến lại gần Vương Trí Khởi kính cẩn thưa.

Ý muốn ám chỉ đến Hạ Di...giám đốc, cô ta không cúi chào, có nên phạt không ạ!

“Ta đang có việc, lát nữa tính sau...giờ tạm tha cho cô ta!”

Hấn nhỏ giọng, nhưng cũng đủ để Hạ Di có thể nghe thấy.

Bộ dạng của cô ta mà hấn nhìn thêm lát nữa chắc phải nổ nội tạng mà chết luôn.

“Gì chứ!”

Nhìn thấy vẻ mặt coi thường của giám đốc, cô nguýt dài.

“Tôi cũng đâu thua gì anh đâu!”

Nói rồi, chẳng thèm để ý đến giám đốc hay mọi người lại tiếp tục cười mình, cô đi thẳng lên phòng làm việc.

“Á...á...á...ma!”

Nhật Hạ Di chột la lớn, vì...

Cô nhìn thấy một con ma ở trước mặt.

“Mà sao con ma này giống mình thế nhỉ?”

Quan sát kĩ, cô mới biết đó là tấm gương ở cửa phòng...May mà không có ai không thì cô phải độn thổ mất.

Mà khoan...lúc này mọi người cười mình là vì....Á á á...

Chính cô cũng tưởng mình là ma thì mọi người tưởng cô là gì...quỷ chắc.

Đôi má hồng đỏ lên, nghĩ lại thái độ của mọi người vừa nãy , cô hét lên.

Thật xấu hổ và đen đủi, ngày hôm nay là ngày gì hả trời!

Bước vào phòng, mọi người có ngảnh đầu lên nhìn cô nhưng chỉ một tí lại cúi xuống làm việc.

May mà cô đã chải chuốt lại đầu tóc, sửa sang quần áo không thì...

“Nhật Hạ Di...đây là tập tài liệu cần phải giải quyết gấp trong hôm nay...”

Vừa kíp ngồi xuống ghế thì đã bị vút trước mặt một đồng tài liệu cao ngất.

Cô gượng cười gật đầu cho có lệ.

“Không xong sẽ bị khiển trách đấy !”- Người quản lí liếc cô một cái rồi đi.

“Haizz...”

Thở dài , cô buông chiếc túi sang bên cạnh rồi bắt đầu mày mò.

Hơn 4 tiếng trôi qua...

“mỏi rũ cả tay...”

Cô nhắc nhẹ chiếc kính ra khỏi mắt, rồi tựa mình xuống ghế.

“Mà...”

Sao không hề có một bóng người như thế này...

Hạ Di hơi hoảng hốt nhìn căn phòng ...không một ai ở lại.

Mãi làm việc , giờ tan sở đã qua rồi còn đâu.

Mà không ai nhắc cô một tiếng- Đúng là một công ty vừa bất lịch sự vừa tàn nhẫn!!!

Bụng thì đói, tay mỏi rã rời, cô tưởng chừng công ty này đang giết mòn cô vậy.

Giờ này thì công ty có ai nữa đâu...căn tin chắc đóng rồi...

Bước thật chậm từng bước nặng nhọc , cô ủ rũ rời khỏi phòng.

Mệt quá, cô ngồi phịch xuống sàn nhà.

“Nhật Hạ Di...”

Trong mơ hồ, cô nghe tiếng ai gọi mình...

“Nhật Hạ Di!!!”

Ai đó đang gọi mình chẳng?

“Hạ Di!”

“Dạ”

Cô giật mình mở mắt ngẩng đầu lên...

“Dạ ...mẹ gọi con!”

Một tay dụi dụi mắt, một tay tựa xuống gối , Hạ Di cố nhìn rõ.

“Mẹ gì ở đây!”- người đó cười nhẹ.

“What?”

“Là giám đốc!”- Hạ Di ngạc nhiên hết cỡ khi nhìn thấy Vương

Trí Khởi đang ngồi bên cạnh mình.

“Sao anh còn ở đây!”

“Sao cô lại ở đây!”

Hai giọng nói cùng đồng thanh lên tiếng như đã hẹn trước .

“Tôi bận giờ này mới về được, còn cô?”

Hắn thở dài , dáng vẻ cũng mệt mỏi không kém.

“Tôi cũng vậy , công ty các anh thật là bóc lột lao động mà...giao tôi một tập tài liệu dày cộm thì bảo không mệt sao được!”

Cô lấy bộ mặt tức giận mà nói, nhưng không giấu được vẻ hồn nhiên.

“Vậy cô muốn công ty thưởng gì sau một buổi làm việc cật lực?”

Vừa hỏi hắn như nẩy ra ý tưởng và gợi ý luôn.

“ Một bữa ăn nhé?”

Nghe đến ăn, Nhật Hạ Di như sáng mắt lên.

Đầu cô không khỏi gật đi gật lại- okee lun!

Vương Trí Khởi dẫn cô đến một cửa hàng đối diện công ty.

Cửa hàng khá lớn và bày biện đẹp mắt.

“Mà sao tự dưng anh không ghét tôi nữa hả?”

Ngồi nơi bàn ăn , cô bất chợt hỏi ...khiến hắn hơi nhú mày, không kém phần ngạc nhiên. Nhưng hắn không hề cảm thấy tức giận mà trầm ngâm nói:

“Tôi cảm thấy cô đã dạy cho tôi một điều”

“Điều gì?”

“Đó là: con gái không phải ai cũng ngu ngốc!”

“Há há...”

Bộ mặt của giám đốc làm cô không nín nổi cười.

“Giám đốc giờ mới biết sao?”

“Ừm...mà cô bỏ ngay từ giám đốc được không?”

“Hả?”-Hạ Di rất bất ngờ, chuyện gì chứ chuyện này không bất ngờ cũng không được!

“Một người đầy quyền lực như anh mà không muốn người khác gọi là giám đốc à...mà cũng tốt, bản tính của tôi cũng không thích gọi như thế...tôi chỉ muốn coi ai cũng bình đẳng như nhau thôi!”

Một nụ cười rất nhẹ nở ở khóe miệng của Nhật Hạ Di, làm cô trở nên thật đáng yêu.

Càng nhìn cô , cảm giác khi ở bên Ngào Trúc Dư lại tràn ngập ...khiến Vương Trí Khởi muốn nhìn mãi.

Hắn yêu Ngào Trúc Dư hơn cả bản thân hắn. Khi Ngào Trúc Dư ở bên cạnh , hắn đã nghĩ về cả cuộc đời còn lại sẽ ở bên bảo vệ, che chở cô mãi mãi!!

Sự xuất hiện của Nhật Hạ Di làm hắn không thể quên được hình ảnh của Trúc Dư.

Không hiểu vì sao, ở gần Nhật Hạ Di, hắn cảm thấy cảm giác thật quen thuộc...như cảm giác ở bên Trúc Dư vậy.

“Cô muốn ăn gì thì gọi nhé!”

Cũng như lần đầu tiên đi ăn với Trúc Dư, hắn nói thật dịu dàng...lần này với Hạ Di , hắn muốn lặp lại điều đó một lần nữa.

Nếu như là Trúc Dư, cô ấy sẽ đưa cho hắn chọn và bảo ăn ít thôi...để còn lần khác...nếu Nhật Hạ Di nói vậy thì...

“Ồ, anh mời tôi hả...”

Ánh mắt nghi ngờ của Hạ Di nhìn hắn.

“Ừm”

Hắn gật đầu.

“Đừng hối hận nha...”

Liếc hắn một cái rồi cô nhìn vào thực đơn. Bàn tay lia lịa chỉ trên xuống, ngang dọc...

“Cái này, cái này, cái này nữa...đem tất các món ngon cho tôi!”

Hạ Di liếm mép, vẻ khoái chí, sắp có món ngon rồi.

“Lần đầu được một người giàu có như anh mời, há không ăn nhĩ?”

Vương Trí Khởi hơi chút sững sờ với hành động và lời nói của Nhật Hạ Di...nhưng rồi cũng cố cười gượng.

“Cô có thể ăn được hết à!”

“Cứ xem rồi biết!”

Toàn bộ các món ăn ngon được dọn ra một bàn to ...

Nhìn mà cảm thấy đầy bụng rồi hướng gì là ăn. Thế mà chỉ một chớp nhoáng, Hạ Di đã xơi sạch không trừ một mẩu.

“Quên mất...tôi ăn mất phần anh rồi!”

Ăn xong, cô lo lắng hỏi.

“Giờ sao...? Tôi không có tiền mời lại anh đâu?”

Vẻ mặt của Hạ Di làm hần cảm thấy buồn cười .

“Không sao đâu!”

“Thật không sao không? “

Cô nhú mày hỏi lại.

“Thật!”

“Vậy thì tốt! Anh trả tiền đi nhá, tôi đi uống nước!”

Vừa nói , cô vừa xoa xoa bàn tay, nặng nề đứng dậy.

“Tạm no!”

Ánh mắt Vương Trí Khởi có một điều gì đó khó hiểu.

Hần không thể nào tưởng tượng được ...Nhật Hạ Di là một cô gái như vậy.

Hôm vừa mới gặp, cô đã cho hần một tát, hôm qua phỏng vấn...lại đầy bản lĩnh và cá tính...không khỏi không khéo đánh bại hần...

Ngày hôm nay, lại rất vô tư và thẳng tính.

Hần cứ tưởng con gái luôn tỏ ra yếu đuối và dè dặt nhưng Nhật Hạ Di lại khiến hần thay đổi cách nhìn.

“Nè, trả tiền xong chưa?”

Nhật Hạ Di đứng tựa vào cánh cửa , vẫy vẫy tay gọi hần.

“Nhanh lên không tôi đi đó!”

...

5. Chương 5

Chương 5

*** One day you'll love me as I loved you, one day you'll think of me as I thought of you, one day you'll cry for me as I cried for you, one day you'll want me.. but I won't want you.

Một ngày anh sẽ yêu em như em yêu anh, một ngày anh sẽ nghĩ về em như em nghĩ về anh, một ngày anh sẽ khóc vì em như em khóc vì anh, một ngày anh sẽ muốn em... nhưng em sẽ không cần anh nữa.***

Bước nhẹ trên đường, dưới hàng cây rủ đầy bóng mát...

“Haizz, cảm giác no thật thích!”

Hạ Di mỉm cười rồi vươn tay ra thích thú...Bàn tay chạm đến bông hoa trên cành cây...Cô ngắt nó.

“Cô không cảm ơn tôi à!”

Trí Khởi bỗng nhắc nhỏ.

“Cảm ơn gì?”

“Về bữa ăn!”

“Chuyện gì tôi phải cảm ơn anh, đó là công ty bù lại thiệt hại về sức lực của tôi mà!”

Hạ Di nhướn mắt lên nhìn hắn rồi chạy đi trước.

“Anh chỉ là người mời ...công ty mới là người chi...ai bỏ tiền ra thì tôi mới cảm ơn !”

Rồi ngoảnh đầu lại , cô nói với.

“Bữa sau muốn tôi cảm ơn thì chi đi!”

Tại sao với những câu nói của Nhật Hạ Di , hắn lại không cảm thấy tức giận như thường ngày...Tại sao lòng hắn bỗng cảm thấy ấm áp thế này!

Hắn im lặng nhìn theo dáng hình nhỏ nhắn của Hạ Di đang chạy phía trước.

Lúc này đến giờ, trong người hắn bỗng cảm thấy thật bình yên!

Cảm giác được ở cùng với người con gái hắn yêu rất nhiều- Ngào Trúc Dư.

“Hôm nay tôi chi luôn được không?”

Hắn chột hét lớn.

Hạ Di bỗng dừng chân và thôi chạy.

“Hôm nay ăn tiếp à?”

“Không”- hắn lắc đầu.

“Vậy thì chi về cái gì?”

“Mua sắm!!!”

Cô bỗng cảm thấy rất ngạc nhiên về thái độ hiện tại của hắn.

Và cũng cảm thấy hơi lạ! Bởi đây là lần đầu tiên , cô được đi chơi cùng một người con trai!

“Tôi chưa hề đi mua sắm bao giờ!”

“Chưa hề?”-Vương Trí Khởi hỏi lại.

“Tôi chỉ biết bán chứ rất ít mua...”

Cô từ từ đi lại về phía hắn.

“Vì đối với tôi...tiền rất quan trọng...kiếm được rất vất vả...”

Hạ Di bỗng nghẹn ngào.

“Tôi luôn nỗ lực kiếm tiền...để dành dụm chứ không bao giờ dám tiêu!”

Cảm giác mát mát bỗng dâng trào trong cô khiến cô chực khóc, nhưng nhanh chóng cô đã kịp đè nén.

“Vì sao?”

Nhật Hạ Di càng ngày càng làm hắn cảm thấy khó hiểu.

Thật sự Hạ Di có phải là Trúc Dư không?

“Chẳng vì gì hết!”

Cô chột mỉm cười như để che giấu một nỗi tâm sự thâm kín.

“Mua sắm à...thử chút đi!”

Cổ lấy lại vẻ mặt vui tươi, cô nói giọng tò mò như lảng tránh câu hỏi của hắn.

“Không biết cảm giác mua sắm là gì nhỉ?”

“Vậy thì đi rồi hãy biết!”

Không biết từ bao giờ , hắn đã quên mất hắn là người thế nào.

Hắn cầm lấy tay cô và chạy vụt thật nhanh về phía trước.

Như hắn vẫn luôn làm với Trúc Dư.

Cái nắm tay rất chặt và bất ngờ khiến Hạ Di cũng chỉ biết để vậy.

Hắn dẫn cô đến một trung tâm mua sắm rất lớn.

“Cô muốn mua gì thì cứ chọn...”

“Nhiều quá, biết chọn cái nào...”

“Thôi anh chọn cho tôi cũng được!”

Nhật Hạ Di cố mở to mắt hết cỡ để nhìn từ gian hàng này đến gian hàng khác...cô không biết mua gì cả...thôi Vương Trí Khởi chọn dùm cô cũng được.

“Tôi chọn?”

“Chứ tôi có biết đâu...mà đừng bảo tôi là quê mùa đó!”

“Thôi được!”

Cô đã nói vậy thì Vương Trí Khởi nghe một lần vậy. Cái này cũng đâu có khó khăn gì.

“Đi theo tôi!”- hắn dẫn dõ Hạ Di.

“Tôi chọn là phải lấy, biết chưa?”

“ok”

Biết con gái thích nhất là trang điểm nên hắn dẫn cô đến gian hàng đồ mỹ phẩm đầu tiên.

“Cầm lấy!”

Hắn lấy cho cô một hộp mỹ phẩm và thỏi son đắt tiền.

“Đi theo tôi!”

“khoan đã!!!”

“gì nữa?”

Hạ Di ngẩng nhìn thỏi son và hộp mỹ phẩm mà hắn chọn cho cô thật tỉ mỉ và kêu lên.

“Son đỏ có hại cho môi lắm...lấy loại này đi!”

Cô vợ lấy một thỏi son màu hồng nhạt và nói tiếp.

“Son dưỡng môi này tốt lắm...giá lại rẻ nữa!”

“Ừm...”

Trí Khởi cũng im lặng đồng ý.

“Đôi ghềnh này được không?”

Hắn quay sang hỏi cô.

“Cao quá, đi sẽ đau chân...lấy đôi ghềnh thể thao này nè!”

...

“Bộ váy này?”

“Không! Ngắn quá! Lấy quần đi!”

“Rồi...còn chiếc áo này...túi xách này...v.v..v”

Vương Trí Khởi không hề để ý cái nhìn đầy khó chịu của Nhật Hạ Di mà ném cho cô biết bao thứ đồ hàng hiệu cao cấp.

Với hắn , khi ở bên Ngào Trúc Dư, hắn luôn làm vậy. Bởi Trúc Dư rất thích mua sắm nên hắn nghĩ rằng muốn làm con gái vui là mua càng nhiều đồ càng tốt.

“Nè, đủ rồi đó...tôi không lấy nữa đâu!”

Chịu không nổi khi thấy Vương Trí Khởi mua quá nhiều đồ, bản tính xót tiền của cô trỗi dậy.

“Sao vậy!”

Mở miệng nói nhưng hắn vẫn không ngừng tay chọn đồ.

“Anh cứ chọn đồ của anh đi...tôi đi đây, chỉ cần thỏi son , chiếc giày với chiếc quần này...là tôi cảm thấy quá nhiều rồi!”

Giọng nói nghiêm túc và không chút đùa cợt khiến hắn phải ngừng tay.

“Vậy thì thôi!”

“Ừ...”

Nghe câu nói của hắn , cô mỉm cười nhẹ rồi bước đi.

“Tôi muốn về rồi...chúng ta về thôi!”

Mới được hơn 10 phút vào cửa hàng mua sắm mà Nhật Hạ Di đã đòi về , trong khi đó hắn cứ nghĩ con gái tốn thời gian nhiều nhất là mua sắm và shopping chứ!

“Cô cứ ra phía cửa đợi tôi thanh toán tiền đã!”

Nhật Hạ Di gật nhẹ đầu đồng ý rồi nói tiếp.

“Tôi không đợi lâu đâu đó...thời gian cũng rất quan trọng đối với tôi!”

“Vả lại tôi nhớ mẹ...tôi muốn về nhà sớm!”

Gương mặt cô trông thật trẻ con và càng trẻ con hơn khi cô không ngần ngại mà nói nhớ mẹ cơ đấy!

Hắn muốn cười khi nghe cô nói vậy.

“Rồi! Cô đi trước đi!”

Nhanh chóng , hắn rút tấm thẻ Vip rồi thanh toán cho cô quản thu.

Bước chân cố chạy nhanh ra cửa.

“ Quả bóng của em nè! Đừng để rơi nữa nhé!”

Đưa bàn tay mềm mại lau dòng nước mắt của một đứa trẻ , Hạ Di mỉm cười thật tươi , giọng ngon ngọt vỗ về:

“Cho chị chơi quả bóng này nữa nhé!”

Đứa bé thôi khóc rồi mỉm cười theo, đầu nó gật gật trông thật dễ thương.

Hạ Di đưa tay bế nó , vẻ rất thích thú.

Cô thích nhất ngắm nhìn và vui đùa với những đứa trẻ con...Vì thế, ở với con nít , cô không khỏi vô tư và hồn nhiên như chúng.

Vừa cười , cô vừa lè lưỡi tranh bóng với đứa con nít đó khiến nó cười tít mắt.

Hình ảnh đẹp và rất ngây ngô ấy được ghi vào thật rõ nét trong con mắt của Vương Trí Khởi.

Nhìn cô cười với đứa con nít, lòng hắn dâng lên một cảm giác rất dễ chịu.

Bước lại gần cô , như để bắt ngờ, hắn lấy nhanh quả bóng trên tay cô .

Bất ngờ bị cướp bóng , Hạ Di nhăn mặt , giơ tay ra ...cô hét lên:

“Dám lấy bóng à!”

“Ê , tôi nè!”

Vương Trí Khởi cảm thấy sự việc không phải đùa, nhanh chóng lên tiếng và đỡ lấy tay Hạ Di.

Cô bất ngờ , dừng tay nhìn rõ kẻ trước mặt- Là Vương Trí Khởi!

“Sao cô lúc nào cũng động tay động chân vậy!”

“Ai bảo anh đùa với tôi làm gì!”

Cô nguyền hấn một cái rồi lại âu yếm nhìn đứa trẻ đang chực khóc.

“mà anh làm nó sợ đây rồi này!”

“Đứa trẻ này ở đâu ra vậy?”

Hắn cất tiếng hỏi vì thấy lạ , tự dưng cô chơi với một đứa trẻ trước cửa khu nhà mua sắm - đây đâu phải là nhà trẻ đâu!

“Con tôi đó!”

Hạ Di lấy giọng nghiêm túc định lừa hắn một vố.

“Sao? Con cô á!”

Miệng hắn lấp bắp , mặt trở ra ngạc nhiên ...nhìn buồn cười hết chỗ nói.

“Chớ anh bảo con ai đây?”

Hạ Di vẫn rất nghiêm túc.

“Nè! Đừng đùa với tôi nhé , lúc nãy tôi thấy cô bảo nó là em mà!”

Hắn chợt nhớ lại rồi bất ngờ nói lớn , vẻ mặt cũng rất nghiêm túc.

Hạ Di hơi cứng mặt lại...đùa mà cũng không xong cho nổi!

“À...nói thế thôi chớ tôi hay gọi yêu con là em!”

Trong mấy tình huống đánh lạc hướng như thế này thì Nhật Hạ Di rõ là ngốc!!!

“Thế tôi nghe cô xưng là chị đó!”

Trí Khởi bấu môi bắt bẻ.

“Á à...thì đã gọi yêu là em thì mẹ cũng phải xưng là chị chớ!”

Đến nước này , cô chỉ còn lấp bắp được vài tiếng, nhìn qua cũng biết rõ là đùa...

Nhưng đành này , Hạ Di ngốc thì Vương Trí Khởi cũng đâu kém cạnh vậy.

Nghe cô nói , hắn cũng ngạc nhiên, vẻ mặt hơi tin...

“Thế cơ à...tôi chỉ tưởng mẹ con thì cứ gọi mẹ con chứ có nghe chị em bao giờ đâu!”

Đến mà cười sắc mặt thôi, trong lĩnh vực này thì cả 2 nhân vật kia đều mờ tịt.

“Vậy con cô bao tuổi rồi?”

“À...”

Cô đang suy ngẫm định trả lời thì bất ngờ...

“Chị cảm ơn em đã giữ hộ nhé!”

Từ đâu , xuất hiện một người phụ nữ, có vẻ là mẹ đứa trẻ này...đi tới rồi nhanh tay bồng đứa bé lên.

“Thôi chị về đây...một lần nữa cảm ơn em ...đứa bé này quậy khiếp!”

Nói xong , người phụ nữ rời đi...

Hai gương mặt kia ngơ ra...im lặng không biết nói gì.

Nhật Hạ Di thì buồn cười mà không cười nổi, cú lừa sắp thành công thì bị mẹ đứa bé xuất hiện ...haizz...

Còn Vương Trí Khởi cũng xấu hổ vì nhẹ dạ tin Hạ Di...nói thế mà cũng tin đi được! (t/g và Nhật Hạ Di lên tiếng: Rõ là khổ ...ha ha ha!)

“Nè. Cô đùa tôi đấy hả?”

Cuối cùng , hấn cũng lấy lại bộ mặt bình thường.

Đôi mắt nhìn Hạ Di vẻ giận dỗi .

“Đâu?”

Về mặt vô (số) tội của cô trở ra...như định lừa hấn thêm cú nữa.

“Ai bảo nhẹ dạ cả tin cơ chứ!”

Đến lúc này , vẻ nghiêm túc trên gương mặt cô vẫn chưa mất hẳn.

“há há há...”

Bất ngờ , cô cười lớn...Không thể nhịn cười được nữa...tôi đến chết mất!

Từng giọt mồ hôi lăn chả lặn trên gò má của Vương Trí Khởi...

“Cô...???”

Hấn không thể ngờ cô ta lại bị mát đến cấp độ vậy!

“Thôi tôi về đây!”

Nhật Hạ Di vẫn chưa nín cười nổi nhưng đứng dậy.

“Cảm ơn anh về những món đồ này nhé!”

“Nói trước là tự anh chi đó...tôi không ép...mà đừng hòng tôi mua lại nha...tôi không có tiền đâu!”

Nói xong , cô chạy vụt đi luôn mà chưa để hấn kịp phản ứng.

Vương Trí Khởi nhìn theo bóng hình đang chạy xa dần mà im lặng.

Trong lòng hấn , bỗng dưng có một cảm giác ...

vừa thân quen vừa lạ lẫm!

6. Chương 6

Chương 6

***Khi một tâm hồn mở ra để đón tình yêu thì bỗng dưng có hàng ngàn cách để biểu lộ tình yêu ấy.

Khi hai người yêu nhau, họ không nhìn nhau mà họ cùng nhìn về một hướng.***

Những ngày sau đó , Nhật Hạ Di phải làm việc cật lực vì một dự án sắp tới của công ty. “Chúng ta phải cố gắng để thực hiện dự án này thành công...Mỗi người lo mỗi việc , cần phải nhanh chóng đưa sản phẩm ô tô của chúng ta vượt lên những hãng khác...và đối thủ của chúng ta , không ai khác là Tập đoàn HMN của Hạc Mỹ ...”

Về mặt ai đấy đều hiện rõ vẻ lo lắng khi nghe Giám đốc Vương thông báo.

“Tổ Kỹ Thuật sẽ đảm nhiệm phần lắp ráp 1000 chiếc ô tô để đưa ra thị trường đúng hạn.”

Vương Trí Khởi tỏ rõ là một người quản lí công ty giàu kinh nghiệm, hần làm việc và lãnh đạo rất sáng suốt và cẩn thận.

“Về phần thiết kế Ông Gia Linh Kiệt sẽ lo...trăm sự nhờ ông đấy!”

“Vâng!”

Đến một người cũng khá nhiều tuổi như nhà thiết kế ô tô Gia Linh Kiệt cũng phải kính cẩn và tôn trọng giám đốc Vương.

“Điều quan trọng hơn là chúng ta phải mời được chuyên gia nổi tiếng về ô tô- Trần Lí Khải để nâng cao danh hiệu KWS...phần này cô Nhật Hạ Di đã tự nguyện xin làm...Và tôi cũng rất tin tưởng cô ấy!”

Một chút liếc mắt đến Nhật Hạ Di đang ngồi chăm chú nghe, hần hạ giọng:

“Tôi hi vọng cô Nhật sẽ hoàn thành trách nhiệm cao cả của mình!”

Nghe đến vậy , Hạ Di nhanh chóng đứng dậy:

“Tôi không chắc có mời được chuyên gia ấy về không nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức!”

Giọng nói trong những rất chắc của cô làm Vương Trí Khởi rất hài lòng...đầu gật nhẹ.

Làm việc với cô gần một tuần , hần một phần nào thán phục và biết được tài năng của Nhật Hạ Di. Cô nói là làm việc chỉ vì tiền nhưng hần thấy được sự đam mê trong nghề tiếp thị cũng như trong lĩnh vực ô tô của Nhật Hạ Di cũng không kém.

“Hi vọng mọi việc sẽ tốt đẹp! Buổi họp đến đây là kết thúc!”

Như mọi lần, ai nấy đều đi về chỗ làm việc của mình sau khi nghe giám đốc tuyên bố kết thúc buổi họp .

Nhưng Nhật Hạ Di vẫn đang ngồi yên chỗ.

Hình như cô đang suy nghĩ điều gì.

Tiến lại gần cô , hần nhẹ nhàng đặt một cốc cà phê xuống bàn.

“Thời gian tuy có hạn nhưng không đến nỗi vất vả thế đâu!”

Nhật Hạ Di như bỏ ngoài tai lời hần , bàn tay vẫn chống cằm nghĩ ngợi .

“Công ty KWS thật may khi có những nhân viên như cô đấy!”

Hần hơi nhếch mép cười đùa, nhưng vẫn có ý khen ngợi cô thật sự.

“Trần Lí Khải là một chuyên gia ô tô rất nổi tiếng, mời được ông ta về đây thì công ty sẽ không phải ngại gì nữa! Nhưng...!”

Cô nói bình thản như tự nói với chính mình, bỗng cô im lặng.

“Nhưng gì?”

“Tôi e rằng ...ông ta rất cao ngạo, khó mà mời về được!”

“Rất đúng!”

Vương Trí Khởi chăm chú lắng nghe những lời cô nói rồi lên tiếng tán thành.

“Đặc biệt , ông ta rất thích tiền! Nếu công ty chúng ta không nhanh tay thì công ty HMN sẽ hốt tay trên!”

“Sao cô biết ông ta thích tiền?”- hần nhíu mày, vẻ khó hiểu, có lẽ việc ông ta thích tiền , hần chưa hề biết đến.

“Hi, anh không biết tôi cũng rất thích tiền sao! Những người thích tiền thì luôn có cảm tính giống nhau! Mà cảm tính của tôi lại rất tốt nha!”

Cô chợt bật cười nhẹ , nụ cười đầy ranh mãnh , cũng rất đáng yêu!

Đôi mắt hần dán chặt trên gương mặt cô , trong khi Hạ Di đang nhìn phía khác.

“Vậy thì cô và ông ta giống nhau rồi...thế thì việc mời ông ta càng đơn giản!”

Hắn nói đùa.

Cứ tưởng cô sẽ phản đối và cãi với hắn , nói lại rằng không dễ đâu nhưng...

Thật làm cho hắn bất ngờ!

“Of course!”- Hạ Di búng tay.

“Chẳng lẽ cô định dùng tiền để mời ông ta sao?”

“Sao lại không nhỉ?”

Càng ngày Hạ Di càng làm cho Vương Trí Khởi cảm thấy bất ngờ và thích thú.

Nói chuyện với cô ta luôn làm hắn vui vẻ. Bởi cô ta thật khác người!

Nhiều lúc Hạ Di như một bà già đầy mưu mô , quỷ quyệt , lúc lại vô tư như con nít , có khi thật ngốc nghếch!

“Cứ chờ sẽ biết!”- cô cười xòa nhưng đầy bí ẩn.

“Cô làm tôi tò mò đó...có thể cho tôi đi theo không?”

Câu hỏi ngốc nghếch của hắn làm cô phải xoay đầu lại nhìn hắn.

“Giám đốc như anh mà phải xin tôi ư? Ngạc nhiên đó!”

“Tức là cô cho tôi đi theo rồi hả! Tôi sẽ thu xếp công việc rồi đi!”

“Đừng làm vướng chân tôi là được!”

Nhật Hạ Di , cô thật giỏi! Bây giờ ai là giám đốc , ai là nhân viên đó.

Vương Trí Khởi cười gượng , cô ta đúng là ...

“Ngày kia sẽ bắt đầu tiếp cận đối tượng!”

“Chuẩn bị đi nhé!”

Đầu thì gật nhưng lòng hắn không khỏi nghĩ thầm: Cô dám ra lệnh tôi à, để xem ...

Một ngày nữa lại trôi qua, rồi ngày kia chậm chậm trôi tới.

“Cô mặc đồ sao giống lưu manh thế!”

Vương Trí Khởi mắt chữ O , mồm chữ A...ngạc nhiên cực đại khi nhìn thấy Nhật Hạ Di.

Cô mặc một bộ đồ rất “giang hồ”

Quần thì rộng phía dưới, áo đủ màu sắc ...lại còn cột ngang một chiếc áo nữa ngang lưng. Vương Trí Khởi nói không sai, nhìn rất giống nữ bang chủ phái Cái Bang! (ặc)

“Anh còn nhìn gì nữa...mặc đồ đi!”

“Tôi mặc đồ rồi đấy, ý cô bảo này giờ tôi cởi trần à!”

Hắn toát mồ hôi nói lại ngay.

“Tôi bảo mặc giống tôi kia!”

“Mặc vậy làm gì?”

“Hỏi nhiều quá, mặc đi , không tôi bỏ mặc anh luôn đấy!”

“Rồi rồi!”

Rốt cuộc , hắn cũng miễn cưỡng nghe theo. Lòng tò mò và háo hức, liệu cô ta đang có âm mưu gì đây!

10 phút sau , cả hai lưu manh xuất hiện tại một khách sạn nổi tiếng.

“Cô làm vậy có lộ liễu quá không đó?”

Hắn không khỏi hỏi cô , tay huých nhẹ lấy tay cô.

“Im , không ta xử đó!”

Bắt gặp cái nhìn rất lưu manh của cô , hắn cố nuốt nước bọt.- có cần diễn quá vậy không?

“Dạ, hai anh chị muốn đặt phòng ạ!”

Khuôn mặt của người phục vụ trở nên trắng toát khi nhìn thấy Nhật Hạ Di và Vương Trí Khởi.

“1 phòng, ngay lập tức!”

Hạ Di ra vẻ nghiêm túc . Đôi mắt nhếch lên, bàn tay xoa xoa nhìn có vẻ dân chuyên nghiệp.

“Dạ...đây ạ!”

Người phục vụ sợ hãi, luống cuống lấy ngay một cái chìa khoá phòng cho cô.

“105 à...chuẩn đây!”

Cô nhếch mép một cái rồi khoát tay ra lệnh Vương Trí Khởi bước đi.

“Cô...”

Tiếng hắn nho nhỏ nhưng đầy vẻ tức giận.

“Im lặng đi...tí vào phòng nói!”

Hắn định lên tiếng thì bị cô quát ngay. Cái nhìn lưu manh làm hắn phải tịt họng luôn.

“Há há há...”

Vào đến phòng, sau khi đóng cửa lại, Nhật Hạ Di bật cười to như chưa bao giờ được cười.

Mồ hôi trên trán của Trí Khởi muốn rơi mà cũng không rơi được!

“Cô định làm gì...”

“Bây giờ đang là ban ngày đó!”

Trí Khởi lên tiếng nhắc nhở.

“Ban ngày mới thuê một phòng!”

Tiếng Hạ Di vẫn thản nhiên.

Cộng với vẻ mặt không có một chút đùa, hắn lạnh cả xương sống.

“Đừng có nghĩ bậy! Tối đến sẽ hành động!”

Cả câu nói đó nữa...may mà hắn đã tôi luyện được sự chịu đựng , không thì ngất khi nào không biết.

“Phòng bên kia là của Trần Lí Khải đó...tôi đã nghiên cứu kĩ rồi! Ông ta là một người thích yên tĩnh...nên ở một mình...nên tối nay đợi ông ta về, chúng ta sẽ tiếp cận!”

“Ở bộ dạng này?”

Hắn chỉ vào người mình rồi nói...giọng không được hài lòng.

“Ừm!”

Hạ Di gật gật đầu.

“Chưa kịp nói gì, ông ta đã ngất cho mà xem!”

“Cứ thử rồi biết!”

...

Khoảng 10 giờ tối...phòng bên kia đã có tiếng bước chân khe khẽ.

“Nè! Chuẩn bị chưa...chúng ta đã đốt lửa làm khói tràn phòng bên kia...chắc ông ta sẽ mở cửa sổ, lúc đó , chờ thời cơ, lên vào thật nhanh!”

Tiếng Hạ Di khẽ nhỏ ra lệnh.

“Rồi!”

Quả đoán không sai, khói làm ông ta ngay lập tức mở cửa phòng.

“Một ...hai...ba!”

Nghे tiếng đếm thứ 3 , thân thể của Hạ Di và Trí Khởi cùng chuyển động nhanh lẹ .

Chỉ 1 phút sau, họ đã ở trong phòng bên cạnh.

Không trốn ở đâu , Hạ Di bình thản ngồi xuống ghế.

“Ê, cô định cho ông ta thấy à!”

Tiếng của hắn vừa dứt thì người cũng vừa vào tới.

Hắn đoán chắc ông ta sẽ phải hét to mà ngất lên cho mà xem nên thấy Hạ Di bình thản ngồi thì cũng ngồi xuống ghế bên cạnh.

Nhưng không, Trần Lí Khải không nói gì. Trên gương mặt ông ta cũng rất bình thản.

“2 người đến đây làm gì...định mời tôi sao...nếu vậy thì 2 người về đi!”

Một nhà chuyên gia ô tô nổi tiếng như ông rất thông minh. Nhật Hạ Di chỉ qua hình ảnh và một ít thông tin về ông ta đã đoán chắc được việc ông ta sẽ rất bình thản khi gặp người lạ trong phòng...vì thế nào , ông ta sẽ tưởng họ là người muốn mời mình!

Cô đã lường trước được , ông ta sẽ không sợ hay ngạc nhiên về sự hiện diện người trong phòng ông ta.

Nhếch mép nhẹ, cô cười nhạt.

“Nếu có ý định mời ông thì hướng gì chúng tôi phải ăn mặc như thế này...”

Câu nói của Hạ Di làm Trần Lí Khải chột nhứ mày.

“Nếu vậy thì sao lại ở phòng tôi, định cướp của giết người chắc!”

“ha ha...sao lại đoán đúng vậy nhỉ!”

Nụ cười của cô thật đắc chí.

“Nhưng người thì gì phải cướp , tiền chắc ông gửi ngân hàng rồi...nên cũng chẳng có gì mà cướp cả!”

Rất thản nhiên cô nói nhưng cố ý động chạm vào sự cao ngạo của Trần Lí Khải.

“Người không có gì?”

“Vâng!”

“Tôi biết ông là một chuyên gia ô tô nổi tiếng nhưng nhìn thấy những tác phẩm của ông...những cái ô tô ông làm ra...tôi thấy thật không xứng!”

Giọng nói rất sắc lại thêm phần nhấn mạnh , Nhật Hạ Di làm Vương Trí Khởi rất bất ngờ, này giờ không khỏi rời mắt khỏi cô.

“Không xứng?”

Ông ta hơi run run tức giận vì sự sỉ nhục của Hạ Di.

“chúng tôi không phải là lưu manh nhưng phải mặc bộ đồ này vào thì gặp ông mới xứng!”

“Nhật Hạ Di...cô đang làm gì vậy! Không phải cô...”

“Im đi!”

Bị Vương Trí Khởi ngắt ngang , cô quát lên nhưng vẫn luôn tỏ vẻ nghiêm túc và không hề đùa.

“Người này hơi ngưỡng mộ ông đấy nhưng hôm nay tôi sẽ cho hắn thấy ông thực chất như thế nào!”

Bàn tay chỉ về Vương Trí Khởi , ánh mắt của cô không ngừng nhìn Trần Lí Khải.

Cô đoán không sai, Trần Lí Khải rất dễ bị kích động, cao ngạo nhưng không muốn nghe những lời khó nghe.

Những lời xu nịnh và ngon ngọt thì ông ta chắc đã nghe quá nhàm! Dùng cái đó chỉ vô ích!

Thử cho ông ta nếm mùi sỉ nhục xem sao?!

“Ha ha...”

“Người là cái thá gì mà dám nói ta như vậy!”

Sức chịu đựng của chuyên gia có vẻ đã tới mức. Ông ta rõ là một người chưa từng nghe những câu này mà!

“Lời nói của ông cũng rất tầm thường!”

Càng ngày, tiếng nói của Hạ Di càng mang âm sắc nặng nề, cố xoáy sâu vào sự hãnh diện và cao ngạo của ông.

“Tôi còn hơn ông là cái chắc!”

Cuối cùng , cô chốt lại một câu làm ông ta suýt sặc máu.

“Hãy xem người mà người ngưỡng mộ bại dưới tay ta như thế nào!”

Liếc mắt tới Trí Khởi , cô cố nói giọng thật chắc.

Rồi nhìn sang Trần Lí Khải , cô đứng bật dậy.

“Tôi sẽ thử sức với ông...ông chấp nhận không?”

Giọng nói rất tự tin về tài năng của bản thân...cùng với sự sỉ nhục của Hạ Di...Trần Lí Khải tức đến tím mặt.

“Ta sẽ ...”

“Nếu tôi thua và sỉ nhục ông, ông sẽ làm được gì...rốt cuộc ông chỉ là một chuyên gia nổi tiếng trên lĩnh vực ô tô...chứ cũng không làm gì được tôi!”

“ngược lại, nếu tôi thắng thì tên tuổi của ông sẽ ra sao!”

Lời nói của cô quả không sai, lại đánh trúng vào điểm yếu của ông ta nên...

Ông ta cũng chỉ biết im lặng và nghe theo- không thể để bất cứ ai có thể khinh thường ta được!

“ Được rồi, nếu muốn thử sức thì tài năng của ta sẽ cho người sáng mắt”

Vương Trí Khởi muốn ngăn Hạ Di lại...-“tôi biết cô giỏi nhưng về vấn đề thiết kế ô tô , sao cô có thể thắng ông ta được”.

Nhưng cô đã đi đến bước này rồi, hắn cũng chỉ biết lắc đầu ngồi xem.

7. Chương 7

Chương 7

. Yêu có nghĩa là mong sao cho người khác được hạnh phúc; không phải là mong cho mình, mà là mong cho người mình yêu và cố gắng cao nhất để làm được điều đấy.

Sở dĩ, Nhật Hạ Di rất tự tin khi thách với Trần Lí Khải- một chuyên gia nổi tiếng thì cô cũng đã biết sức mình.

Hạ Di rất đam mê về thiết kế ô tô. Cô đã được học qua vài khóa về thiết kế ,lại nhờ trí tưởng tượng giàu có , cô tin chắc dù có thua ông ta nhưng cũng không thể để ông ta cười đùa được!

Sau một tiếng , cả hai đã hoàn thành xong hai bản thiết kế ô tô.

Vì đã dày dạn kinh nghiệm lại có chút khinh thường đối phương nên Trần Lí Khải hoàn thành sớm hơn -trong thời gian rất ngắn.

“Xong rồi!”

Nhật Hạ Di vuốt nhẹ tờ giấy cho thật phẳng , vẽ cẩn trọng , chăm chút.

Có biết chăng , bản thiết kế này , cô đã suy nghĩ từ rất lâu rồi. Nghĩ đi , nghĩ lại, đến giờ cô mới để cho người khác xem!

Vương Trí Khởi tò mò nên xem ngay.

Hắn nhìn qua hai bản vẽ và cực kì ngạc nhiên!

Đều thật đẹp và rõ ràng, tỉ mỉ!

Bức của Trần Lí Khải chỉ là một kiểu mẫu ô tô của ông được cho thêm vài chi tiết nhưng với bức của Nhật Hạ Di...hắn chưa từng thấy qua một kiểu mẫu ô tô nào như thế!

Không chỉ Vương Trí Khởi mà đến cả Trần Lí Khải cũng giật mình kinh ngạc.

Ánh mắt của ông ta có chút thay đổi.

Sự kiêu ngạo cùng với khinh thường Nhật Hạ Di đã giảm bớt rất nhiều.

Cứ tưởng lâu nay chỉ có Trần Lí Khải ông mới tạo ra được những kiểu mẫu ô tô đẹp nhưng thật ra...nhân tài rất nhiều mà không xuất hiện đầy thôi!

Dù kiêu ngạo nhưng Trần Lí Khải cũng là một người rất giữ chữ tín và coi trọng người tài giỏi. Ấy vậy mà , nhìn thấy một bản thiết kế của Nhật Hạ Di , lòng ông không khỏi thán phục.

“Đây...đây...quả là một tuyệt tác!”

Miệng ông lắp bắp, thái độ đã khác hẳn.

Nhìn thấy một chuyên gia ô tô như vậy, bây giờ Hạ Di mới bật cười, nụ cười rất hiền.

“Cháu đã thua bác rồi ạ...quả thực tay vẽ của cháu còn rất non!”

Ngay cả giọng điệu , cách ăn nói, và xưng hô của Nhật Hạ Di cũng thay đổi khiến ông hơi giật mình.

“Mong bác thông cảm , ngay từ đầu cháu không có ý xúc phạm bác đâu! Bác quả là một người rất tài giỏi đó ạ!”

“Nói vậy...là cháu...”

Trần Lí Khải cũng ôn tồn đến kinh ngạc , tự dưng cũng thay đổi cách xưng hô.

“Cháu nghĩ để mời bác về công ty với cách ăn nói xu nịnh và dẻo ngọt thì chưa chắc bác đã nghe...thế nên cháu phải dùng cách này!”

“Một lần nữa , xin lỗi bác!”

Vẻ mặt hối lỗi và kính cẩn của Nhật Hạ Di rất thực lòng khiến ông không khỏi xúc động.

“Ngay từ đầu...cháu đã có ý đó!”

Ông không còn giọng kiêu ngạo nữa mà hiền từ như ông nói với cháu gái.

“Ta thật sự rất phục tài của cháu đó!”

Bất ngờ, ông cười nhẹ.

“Dạ , có gì đâu ạ?”

“Nói thật , đây là lần đầu tiên có người dám nói với ta những lời như vậy ...và cũng là lần đầu tiên ta gặp được một người như cháu!”

“Ta có cảm giác cháu và ta có gì đó giống nhau!”

Hạ Di bỗng nhoẻn miệng cười rất tươi...như có ý từ đầu.

“Vì...cháu và bác...đều thích tiền í ạ!”

Cách ăn nói rất khéo léo của cô khiến Vương Trí Khởi từ cảm xúc này lại bị lôi sang cảm xúc khác một cách nhanh chóng và vội vã...cuối cùng dừng lại ở sự thán phục.

Trần Lí Khải cũng bật cười nhàn nhã.

“Ta cũng xin lỗi cháu vì lúc này có quá mất cháu!”

“Dạ , xin lỗi làm gì...chỉ cần bác đồng ý về công ty KWS của chúng cháu là được rồi!”

Tận dụng ngay tình thế , Hạ Di nói ngay.

“Thưa bác, đây là giám đốc của cháu...Vương Trí Khởi- một người rất hâm mộ bác đấy ạ!”

“Ta thật có diễm phúc được gặp một người tài giỏi như cháu và được giám đốc đi mời cơ đấy...ha ha!”

Hơi chút ngạc nhiên nhưng lại đầy vinh dự.

Cảm giác rất vui dâng trào khiến ông không thể nào từ chối lời mời đó. Và...

Được làm việc cùng một người thông minh, tài trí như Nhật Hạ Di thì là một điều không tệ!

“Bác sẽ đến công ty của các cháu!”

“Hurrrrrrrrrra....”

Câu nói của Trần Lí Khải như một món quà lớn làm 2 người vui không kể xiết...

...

Bước ra khỏi khách sạn...Nhật Hạ Di và Vương Trí Khởi thở phào nhẹ nhõm.

“Cuối cùng cũng đã mời được một chuyên gia nổi tiếng như Trần Lí Khải về công ty ...thật là một niềm vui lớn!”

Lời nói kèm theo bao cảm xúc vỡ òa của Nhật Hạ Di như vang lên trong màn đêm đen lấp lánh ngàn sao!

Trí Khởi vẫn im lặng...hình như đang suy nghĩ gì đó rất sâu!

“Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ thưa giám đốc...việc còn lại là do anh đấy!”

Vừa nói , Hạ Di vừa bước tung tăng trên đường.

“Tối rồi, tôi phải về đây!”

Bàn chân nhỏ muốn chạy đi thật nhanh về phía trước nhưng đã bị Vương Trí Khởi níu lại.

“Nhật Hạ Di!!!”

“Anh có dẫn dò tôi nữa sao?”

Cô dừng chân lại và hỏi, giọng rất nhỏ.

“Nhật Hạ Di...cô...”

Ánh mắt Hạ Di ngập ngừng nhìn hấn , lòng không khỏi ngạc nhiên...tai chăm chú nghe...những lời hấn muốn nói.

“Gì ?”- cô hỏi lại.

Nhưng...

Có điều gì đó khiến hấn không thể nói nên lời...

“Cô về ...cẩn thận nhé...!”

Quả thực , điều muốn nói ra thì hấn không thể nói nổi.

Trước đây, chỉ một lời ‘Anh Yêu Em ‘ mà hấn nói với Trúc Dư rất dễ dàng nhưng...đối mặt với Nhật Hạ Di , dù gương mặt rất giống nhưng ...một lời cảm ơn , hấn cũng không thể nói ra nổi!

Có cái gì cứ chẹn ở cổ họng!!!

“Ồ...tôi về đây, anh cũng thế nhé!”

Thái độ của hấn làm cô cảm thấy hơi khó hiểu.

Có một lời nhắc nhở đi về cẩn thận mà cũng phải làm người ta giật mình thế sao?

Hạ Di không hiểu rằng...thực ra bên ngoài dáng vẻ của hấn bình thường như vậy nhưng trong lòng đã có một sự biến đổi lớn!

Ngày hôm sau...lại là một ngày thật trong xanh và đẹp trời!

Có vẻ như bầu trời như tâm trạng của Nhật Hạ Di hay sao mà cứ lúc cô vui thì trời đẹp mà lúc buồn thì trời mưa.

“Hôm nay tôi phải khen ngợi cô Nhật mới được!”

Chủ tịch Vương rất vui mừng khi được gặp mặt Trần Lí Khải ngay tại công ty của mình mà người mời được ông ấy về chính là Nhật Hạ Di.

“Cô Nhật đã có công rất lớn trong việc mời được chuyên gia ô tô nổi tiếng Trần Lí Khải về công ty của chúng ta...Mà có được ông ấy thì khác gì điều thêm gió!”

Tất cả mọi người trong công ty đều cười lớn.

Họ nhìn Nhật Hạ Di với một vẻ yêu quý không nhỏ.

“Có gì đâu ạ...công của mọi người lớn hơn...trước mắt thì chúng ta cần phải thực hiện dự án đã đề ra !!!”

Vừa nghe được lời nói hết sức khiêm tốn của Nhật Hạ Di , có người đã thêm lời.

“Cô Nhật quả không những tài giỏi mà lại rất khiêm tốn đó!”

“Đâu có!”

Cô cười nhạt- không biết nên vui hay buồn đây?!

“Dự án tiếp theo mọi người sẽ phải vất vả đây...vì phải cạnh tranh với công ty HMN bên kia!”

Tiếng Giám đốc Vương lên tiếng làm mọi người đang xôn xao bàn tán im lặng hẳn đi.

“Nói rất đúng, chừng nào chưa thực hiện thành công dự án, vượt qua HMN thì chừng đó ta còn gặp nhiều lo ngại...Vậy nên, mọi người phải nỗ lực !!!”

Giọng nói ôn tồn và nghiêm nhã của Vương Dĩ nhấn mạnh vấn đề trước mắt. Làm cả công ty lại ngập trong nỗi lo lắng và sự quyết tâm thành công.

2 tuần sau...

Ngày mai là ra mắt mẫu ô tô mới cho khách hàng rồi nên mọi người càng phải khẩn trương!

Tiếng Vương Trí Khởi thúc giục mọi nhân viên.

“Thưa giám đốc , có chuyện không hay rồi ạ!”

Người quản lí từ đằng xa, mồ hôi nhễ nhại , dáng vẻ rất hốt hoảng chạy đến bên giám đốc khê thưa.

“Sao?”

Vương Trí Khởi nhú mày.- Nói đi!

“Hình như công ty chúng ta bị ăn cắp bản quyền về mẫu ô tô sắp đưa ra thị trường ạ!”

Giọng người quản lí run run...

“Cái gì!”

Không chỉ một mình Vương Trí Khởi vì quá bất ngờ mà hét lên mà toàn bộ nhân viên trong phòng nghe đến tin đó thì sự tức giận đã trỗi lên.

Lấy lại vẻ bình tĩnh , hần nói:

“Nói rõ hơn xem nào...tại sao lại vậy?”

“Bởi vì mẫu ô tô chúng ta định đưa ra thị trường đã có mặt tràn lan ở bên HMN rồi ạ!”

“Bên HMN?”

Như không tin nổi vào tai mình, Vương Trí Khởi hỏi lại , giọng đầy uất hận.

“Vâng!”

Người quản lí gật đầu khiêm tốn , ánh mắt e ngại nhìn giám đốc...Coi bộ chuyện này là thật rồi!

Gần một tháng chuẩn bị kĩ càng về dự án quan trọng này thế mà đến phút cuối lại bị phá hỏng...Lẽ nào...

“Trong công ty ta có nội gián!”

Nhật Hạ Di bất ngờ đứng dậy lên tiếng. Vẻ mặt cô tràn đầy lo lắng.

“Nếu không thì làm sao mẫu ô tô đó lại có ở bên kia được!”

“Tôi cũng đã đoán ra vậy!”

Vương Trí Khởi nói giọng như không có chút sức lực ...Hiện giờ, trong lòng hần rất bất an.

Khó khăn lắm mới làm được dự án...nay lại thất bại , vừa tổn hại sức lực nhân viên lại thiệt hại về tài chính. Mà ngay lúc này, công ty lại có nội gián ! Thực làm hần bất yên! Bởi hần là Giám đốc công ty này, không lo sao nổi!

“Nội gián...khó mới bắt được!”

Hần thở dài.

“sao lại bị quan như thế!”

Hạ Di nhìn hần mà trách móc- Sự nhu nhược của anh đang hiện rõ đấy!

Nói rồi, cô bảo hần bước ra ngoài ban công.

“Ra đây...sẽ thoải mái hơn đó!”

Làn gió mát đưa theo hương nắng hè nhẹ khiến cô cảm thấy sảng khoái . Đầu óc tỉnh táo và lo lắng đã bớt đi.

“Làm như tôi này!”

Vừa nói cô vừa đưa mũi ra hít lấy làn không khí mát lành.

“Như vậy , sẽ có cách giải quyết hơn đó!”

Vương Trí Khởi vẫn ủ rũ ...dựa mình vào lan can , hần im lặng.

“Haizz...nhìn anh mà tôi cũng mất hần sinh khí!”

“Tôi đáng lẽ có cách giải quyết rồi nhưng...anh làm tôi mất hứng đấy!”

Lời nói của Hạ Di như tiếp thêm sức sống cho hần...khiến hần từ ủ rũ đã có thể ngẩng mặt lên nhìn cô.

“Cô có cách giải quyết à! Tức là biết rõ nội gián là ai?”

“Không những biết là ai mà còn cứu vãn được dự án!”

“Sao?”

Lần này , nếu lời nói của Hạ Di là một liều thuốc thì cô đã cứu hần thoát khỏi chết đuối lâu rồi.

Sự vui mừng hiện lên trong đôi mắt của hần.

“Là ai...nội gián là ai? Nói đi...tôi sẽ giết kẻ đó ngay!”

Trí Khởi như đang điên lên ...dòng máu ngập đầy tức giận, nếu biết kẻ nội gián là ai , chắc hần sẽ băm vằm kẻ đó thành trăm mảnh,thể mới hả được giận.

“Chưa biết, tôi mới chỉ đoán thôi!”

Nhật Hạ Di như đang hành hạ cảm xúc của hần thì phải. Cô làm hần suýt ngạt thở.

“What? Thế là cô mới đoán chứ không có bằng chứng!”

“Không hần thế! Có biết cảm tính của tôi rất cao không?”

“Theo cảm tính?”

Hần nhìn cô nửa nghi ngờ.

“Ừm, nhưng tôi sẽ bắt hần ra cho mà xem! Về dự án...mẫu đó bị cướp mất rồi thì hãy dùng mẫu của tôi...”

Hạ Di...cô là cái gì mà...

Nhật Hạ Di chắc nói không sai...miễn sự việc ra thế nào...Nghe Hạ Di nói vậy , hần cũng hơi yên lòng.

Cô gật nhẹ đầu nói tiếp:

“Mẫu ô tô của tôi đã được bác Khải sửa lại nên có thể yên tâm ...Về thời gian thì chúng ta có thể lùi lại vài ngày...cũng không sao! Miễn là mọi nhân viên hơi vất vả tí!”

“Đã có mẫu ô tô thì chuyện đó không cần lo nữa!”

Vương Trí Khởi quả quyết, như đã lấy lại được tinh thần.

“VẬY CÒN VỀ...?”

Chưa để Vương Trí Khởi nói xong , cô đã cướp lời.

“Về nội gián...Tôi sẽ bắt ngay !”

Ánh mắt hần nhìn Hạ Di rất tin tưởng .

“ Tôi chờ cô!”

8. Chương 8

Chương 8

Xa cách ngắn ngủi khích động say mê nhưng xa cách lâu dài giết chết say mê

Vừa mới tối hôm trước , sau khi mọi nhân viên về xong , cô còn chút việc phải về sau...thì gặp được Lương Nhi đang lén lút đi vào phòng.

Lương Nhi cũng được công ty nhận vào làm cùng với Hạ Di.

Hạ Di thấy Lương Nhi thì hơi ngạc nhiên, cô đã cất giọng hỏi:

“Lương Nhi! Sao tối rồi mà cô còn ở đây làm gì?”

Lương Nhi chợt giật mình khi nhìn thấy Nhật Hạ Di còn ở lại trong phòng...lại nghe cô hỏi câu ấy nữa...

Trong lòng vừa sợ nhưng cô ta đã nhanh chóng nói :

“Tôi còn để quên chiếc chìa khóa nơi bàn làm việc nên quay lại ấy mà!”

“Còn cô , sao lại về muộn thế Nhật Hạ Di!”

Giọng nói của Lương Nhi rất bình thản , thấy cô ta cũng có vẻ như thế thật nên Hạ Di cũng không suy nghĩ nhiều thêm mà trời đã tối , cô lại đang muốn về nhà gấp nên nhanh chóng rời khỏi công ty.

Giờ thấy dự án có vấn đề nên cô có chút nghi ngờ Lương Nhi.

Tuy không có bằng chứng nhưng cảm tính của cô đã mách bảo Lương Nhi là nội gián. Mà cảm tính đã nói thì chắc không sai!

Vương Trí Khởi theo lời Nhật Hạ Di triệu tập mọi nhân viên đến một phòng.

Không ai được thiếu !

Ai nấy đều sốt ruột , không hiểu tại sao lại triệu tập gấp thế này!

“Hiện nay, đã biết ai là nội gián nên ta triệu tập mọi người đến để chỉ rõ kẻ đó!”

Lời giám đốc vừa dứt thì mọi người đều xôn xao bàn tán , vẻ mặt ai cũng lộ rõ vui mừng.

Khi nghe Giám đốc nói, Hạ Di đã cố gắng quan sát biểu hiện gương mặt của Lương Nhi nhưng cũng chỉ thấy cô ta im lặng...không vui mừng cũng không hề lo sợ.

“Vậy kẻ đó là ai , mong giám đốc nhanh chóng chỉ ra để chúng ta xử lí!”

Một người trong số các nhân viên lên tiếng. Tiếp đó , mọi người đều đồng loạt:

“Đúng đó , thưa giám đốc, không thể để kẻ đó còn nhởn nhơ khi thực hiện cái hành động hèn hạ kia!”

“từ từ...”

Hạ Di bước lên đứng bên Vương Trí Khởi.

“Chính tôi biết ai là nội gián!”

Giọng nói rất nghiêm túc , nhiều phần đe dọa.

“Nhật Hạ Di , vậy thì cô mau nói đi!”

Lương Nhi chợt lên tiếng chen vào. Nghe được tiếng cô ta nói, Hạ Di mới cười nhạt.

“Không ngờ...một kẻ nội gián lại bình tĩnh đến vậy...còn giục nói nữa chứ!”

“Lương Nhi!”

Hai từ” Lương Nhi” được Hạ Di nói ra nghe thật rắn chắc và đanh thép.

Khiến cô ta hơi giật mình nhưng lập tức trở lại dáng vẻ học thức và tỏ vẻ” cây ngay không sợ chết đứng”.

“Ha ha...”

Nụ cười rất ma rãnh của cô ta vang lên.

“Tưởng Nhật Hạ Di sáng suốt lắm cơ đó...!”

“Cô hơi đề cao tôi rồi!”

Nhật Hạ Di kính cẩn , đôi mắt không ngừng nhìn vào mắt Lương Nhi.

Một cái nhếch mép ẩn hiện trên đôi môi đỏ của Hạ Di , cô chắc chắn Lương Nhi là nội gián...vì thấy cô ta có sơ hở.

Đôi mắt Lương Nhi nhìn Hạ Di có chút dè dặt! Chính cô ta...

“Tôi là một người một khi đã nói ra thì luôn đúng và có chứng cứ hẵn hoi!”

Mặc dù trong tay không hề có chút chứng cứ nào nhưng phương án bắt nội gián của Hạ Di là đe dọa tinh thần ...dồn đến đường cùng ...để tự thừa nhận!

Nụ cười trên môi Lương Nhi tắt dần nhưng bộ mặt rất ngoan cố.

“Để xem ...Hạ Di cô nói ra sao nào...tôi xin lắng nghe! Nếu được , tôi xin nhận luôn!”

Bản mặt già rãnh và đầy tinh ranh, nhất là lời nói của Lương Nhi không hề kém Nhật Hạ Di...nhưng xem cô ta trụ được bao lâu!

Không khí rất căng thẳng. Ai nấy đều nín thở chờ xem.

Sau một phút im lặng , Nhật Hạ Di mới lên tiếng:

“Tôi chỉ cần hỏi cô đúng 3 câu là mọi người thừa biết cô có phải nội gián hay không?”

“Được!”

Lương Nhi không chút sợ hãi đáp ngay.

Có vẻ cô ả cũng đang chờ xem Hạ Di sẽ làm sao.

Thật sự trong lòng Hạ Di trống rỗng , không hề nghĩ ra một câu hỏi nào.

Thấy thái độ của cô ta vẫn chưa hề biến đổi...Có lẽ Hạ Di cần phải mạnh mẽ mới được!

“Câu hỏi 1: Cô làm gì ở tối hôm trước, khi tôi bắt gặp cô sau giờ làm!”

Nói xong câu hỏi...Lương Nhi hình như càng có vẻ vui mừng hơn thì phải...Điều đó khiến Hạ Di cũng hơi lo...

“Tối đó à, tôi đã nói với cô là đi lấy chiếc chìa khóa bỏ quên trên bàn việc rồi thì phải!”

“Đúng...cô quên chìa khóa! Mà tôi thấy có một điều sơ suất đấy!”

“Sơ suất gì?”

“Hình như trước đó , tôi có đến bàn làm việc của cô để lấy một tập tài liệu...nhưng không thấy chìa khóa ở đâu cả!”

Cái này là Hạ Di tự bịa ra nhằm đe dọa tinh thần cô ta chứ thực ra Hạ Di chưa hề đến bàn làm việc của Lương Nhi lúc đó.

“Cô đã tìm chưa mà bảo chưa thấy!”

Lương Nhi vẫn chưa có một vẻ gì gọi là lo lắng và sợ hãi, giọng điệu cô ta rất thản nhiên.

“Rồi!”- Hạ Di vẫn thản nhiên không kém.

“Để tìm được tập tài liệu đó...tôi đã phải nhìn khắp trên bàn...mà một chiếc chìa khóa thì có phải cái kim đâu mà không thấy!”

“Sao tôi lại tìm thấy nó được đây mà cô không nhìn thấy...bởi tôi là người biết rõ nó ở đâu mà!”- cô ta lại còn bắt bẻ Hạ Di.

“Vậy chiếc chìa khóa đó ở đâu?”

Câu hỏi này của Nhật Hạ Di đã làm cô ta biến đổi sắc mặt, dù là rất ít. Bởi vì cô ta thực sự không quên chìa khóa thì nói tìm ở đâu...nếu nói đúng chỗ Hạ Di tìm tài liệu thì càng lộ liễu.

“Ở dưới góc bàn!”

Bí quá , cô ta phải bịa một nơi đại.

“Sao nó lại ở dưới góc bàn thật nhỉ? Tôi cứ tưởng đó là nơi cô không thể bỏ chìa khóa mà...”

“Vì nó rơi...”

Lương Nhi nhanh nhẩu nói bù vào ...nhưng Hạ Di đã nhanh hơn.

“Ý tôi là...tôi đã nhặt được một thứ dưới góc bàn nhưng thứ đó không phải là chìa khóa...vả lại tôi đã nhìn khắp rồi ...”

Lần này , Hạ Di càng làm cho Lương Nhi biến đổi sắc mặt thật sự.

Cô ta lắp bắp:

“Thứ gì?”

“Là đây!”

Hạ Di lấy trong túi ra một chiếc khuyên tai của Lương Nhi- cái mà cô nhặt được 2 hôm trước,định trả lại mà quên khuấy mất.

Nhờ vậy nên đúng lúc này , cô lại cần đến nó.

“Một cái khuyên tai...?”

“Vâng!”- cô đáp.

“Bỗng dưng tôi nhìn thấy vật này...vật này quá nhỏ tôi còn nhìn được , huống hồ là chiếc chìa khóa!”

Ngừng một chút để quan sát ánh mắt và gương mặt của Lương Nhi...thấy cô ta có vẻ đã bị rơi vào bẫy nên ...sẽ không khó khăn gì để cô dẫn cô ta đến đường cùng.

“Cô nói đi! Cô hôm đó làm gì!”

“Chính cô đã lên vào phòng giám đốc để ăn cắp phần mềm mẫu thiết kế đúng không?!”

Từng lời mà Nhật Hạ Di nói ra đủ mạnh để cho ai đó ngất xỉu...ánh mắt cô nhìn Lương Nhi không khỏi đe dọa và trách móc.

Thật làm Lương Nhi toát mồ hôi...cô ta không biết nói gì!

Vẻ mặt của Lương Nhi làm Hạ Di buồn cười ...cô đã cười thật, nụ cười rất “nguy hiểm”.

“ Cô có biết ăn cắp bản quyền thì phạm tội nghiêm trọng như thế nào không? Nếu cô muốn nhẹ tội thì thừa nhận đi...trước khi tôi đưa bằng chứng ra tòa!”

“Thật không ngờ cô ta là loại người như vậy!”

Mọi nhân viên cũng rất bàng hoàng , chính họ cũng không thể ngờ được ...Một Lương Nhi học thức và làm việc rất tận tình lại có thể làm ra những việc như vậy!

Ánh mắt thương hại , chê đùa ...cả tiếng nói trách móc của mọi nhân viên làm Lương Nhi hơi run người.

Nhưng cô ta vẫn chưa một tiếng thừa nhận. Nếu nói ra thì ...

“Tôi không có làm chuyện đó!”

Cô ta vẫn ngoan cố chống chế...

“Cô còn chối...nếu để tôi đưa ra bằng chứng , tôi chính là người xử cô đầu tiên đó...Cô có biết để thực hiện dự án này , mọi người phải đổ biết bao tiền bạc và sức lực không? ”

“Nhất là tôi...tôi lại rất thích tiền!”

Sự tàn nhẫn của Hạ Di như bộc lộ hết ra trong từng lời nói đến dồn dập, đến tức giận mà cô nói với Lương Nhi...Ánh mắt cô khiến mọi nhân viên không khỏi sợ hãi .Có người toát mồ hôi lạnh...

Chưa bao giờ , họ thấy Nhật Hạ Di đáng sợ như vậy!

Vương Trí Khởi nhìn Hạ Di...bất chợt , hân cũng hơi lạnh người...

Nếu nói , 2 năm trước ánh mắt Ngào Trúc Dư giận dữ và tàn nhẫn nói lời chia tay với hân thì Nhật Hạ Di bây giờ mới đáng sợ hơn.

Lần đầu tiên , hân biết ... sự hồn nhiên , vô tư, mưu trí , và tàn nhẫn của một cô gái là như thế nào...chỉ qua Nhật Hạ Di...

Và hân cũng thay đổi thái độ với con gái từ Hạ Di...

Hạ Di đã dạy hân rất nhiều!

“Tôi...tôi...”

Mọi người đều sợ ánh mắt và lời nói ấy của Hạ Di, há Lương Nhi không sợ...

Mặt cô ta trắng bạch.

Dù sao cô ta cũng là một người có học thức và lương tâm ...

“Lương Nhi, chúng tôi rất coi trọng cô , vậy mà...”

Từ đám nhân viên , một anh chàng có vẻ như thường ngày hay quan tâm đến Lương Nhi bất chợt bước lên...

Hân dùng ánh mắt thương hại và lời nói xót xa...khiến Lương Nhi run sợ thật sự...

“Anh...”

Giọng run run, Lương Nhi nhìn người nhân viên đó với vẻ hối lỗi...

“Thật sự...tôi...xin lỗi...mọi người!”

Cuối cùng, không chịu nổi áp lực , Lương Nhi đành phải lên tiếng.

“Phải...chính tôi...là nội gián, người đã ăn cắp mẫu thiết kế rồi đưa cho công ty HMN...”

Nước mắt từ khóe mi chực trào , Lương Nhi nói giọng run run...miệng cô mẫn chát và khó chịu vô cùng...Trông cô ta thật thảm hại...

“Tại sao hả?”

Tiếng Vương Trí Khởi bấy giờ mới vang lên...Trong giọng nói tràn ngập tức giận.

“Tại sao...? Cô nói đi! Chúng tôi đâu có đối xử bạc bẽo với cô đâu?”

“Tôi...”

“Tôi đoán Lương Nhi không phải làm việc đó vì tiền đâu?”

Thấy Lương Nhi không nói được...Hạ Di lên tiếng nhỏ nhẹ , giọng nói tàn nhẫn đã mất đi nhường cho sự thương hại và cảm thông.

“Không vì tiền?”

Vương Trí Khởi lặp lại như không thể tin nổi- Làm việc này...thì toàn vì tiền cả thôi!

Khuôn mặt Lương Nhi cúi gằm xuống , thân thể cô run run ...không có một ý phản đối nhưng cũng không thừa nhận...

“Chắc Lương Nhi vì tình!”

“Vì tình? Sao cô biết ...Nhật Hạ Di?”

Người nhân viên lúc này nhìn Hạ Di không khỏi kinh ngạc...hân hỏi dồn... “Không thể nào...lẽ nào cô ta vì Hạc Mỹ mà làm vậy ?”

“Cái đó thì tôi không biết được!”

Hạ Di lắc đầu , có vẻ trầm ngâm nghĩ ngợi.

“Lương Nhi , cô nói đi!”

Chàng trai đó chạy đến bên Lương Nhi...cầm lấy tay cô mà giục cô nói...nhưng Lương Nhi vẫn cúi mặt ...nước mắt không có ý ngừng.

“Thế là thật rồi! ”

Hắn khóc trong đau khổ.

“Cô nói với tôi rằng cô yêu tôi cơ mà...”

“...”

9. Chương 9

Chương 9

“Haizz...”

Hạ Di thở dài . Hình như hình ảnh trước mắt cô là một bi kịch làm cô rất nặng lòng.

Cái này cô đã xem trong phim rất nhiều nhưng chứng kiến thật sự mới làm lòng người xem không khỏi đau nhức...nhất là trong chuyện tình cảm!

Cô bước ra ngoài ...để thư giãn tinh thần.

Nhưng cũng để tránh cái cảnh đầy đau đớn trước mắt kia.

Chữ tình kia , cô thật chưa hiểu là thế nào mà khiến con người phải ngu ngốc và đau khổ như vậy!

Nếu là cô ...cô sẽ không vì kẻ kia mà làm như vậy đâu!

“Thật ngu ngốc quá đi...sao lại vì một người con trai mà làm những chuyện tán tận lương tâm như vậy chứ!”

Hạ Di buồn bã ngược mắt nhìn lên bầu trời xanh rồi tự hỏi:

“Bầu trời xanh thật...đẹp thật , nhưng chói chang quá!”

Lương Nhi là một cô gái thông minh và giỏi giang nhưng bị tình cảm làm cho trở nên thảm hại.

Lúc này vì cô ta chịu thừa nhận trước nếu không Nhật Hạ Di cũng phải vất vả đây!

“Mình sẽ không như Lương Nhi đâu! Vì tiền thì may ra chứ vì tình yêu á! Còn lâu đi!”

Bữa mới một cái , Hạ Di như nói với bầu trời đầy nắng kia biết rằng.

“Hạ Di ta í hử...sẽ là một bầu trời đầy nắng diệu!”

“Nắng đẹp mà diệu chứ không chói chang như vậy...làm bầu trời trở nên tàn nhẫn lắm!”

“Thật vậy sao?”

Mỗi câu Hạ Di nói này giờ đã bị Vương Trí Khởi đứng đằng sau nghe hết ...Cô không ngờ Trí Khởi cũng theo chân cô bước ra ngoài.

“Thật chứ!”

Trong lúc mải mê nhìn trời, cô cũng không để ý đến người đang đứng phía sau.

Nghe tiếng hỏi thì cô trả lời ...

“Mà...”

Cô bất chợt ngoảnh đầu lại. Ai vừa nói vậy?!

“Sao anh lúc nào cũng làm tôi giật mình thế hả?”

Ngạc nhiên vì thấy Vương Trí Khởi đứng sau lưng từ lúc nào , cô không khỏi mắng hắn.

“Sao không ở trong giải quyết đi!”

...

“Sao cứ tần ngần nhìn tôi vậy!”

...

“Tôi ghét bị nhìn vậy đó!”

...

“Mà anh bị điếc hả?”

Mỗi lời cô nói ra chỉ nhận được sự im lặng của Trí Khởi làm Hạ Di rất bức mình.

“Điếc thì tôi đi đây!”

Thật không chịu nổi được nữa! Hạ Di nổi điên xoay người bước đi.

“Đứng với anh ta một lúc nữa thì chắc mình chết luôn!”

“Đừng đi!”

Vương Trí Khởi nói giọng rất nhỏ , ánh mắt nhìn cô có chút gì đó khác thường.

“Sao lại không đi được! đứng đây mà nhìn anh thì tôi đi chết còn sướng hơn!”

“Tôi...”

“Sao nói với tôi...anh cứ ngập ngừng thế là sao?”

“Cảm ơn cô rất nhiều!”

Nhật Hạ Di thôi bước đi...Cô nhìn hắn với gương mặt “hơi khó chịu”.

“Cảm ơn mà nói mãi không ra thế à?”

“Mà việc gì phải cảm ơn tôi?”

“mà tôi ghét cái nhìn cứ bị sao sao ấy của anh lắm ...phiền quay lại bình thường đi!” Vương Trí Khởi như không để ý đến lời nói của Hạ Di.

Hắn vẫn dành cho cô ánh mắt ấy. Ánh mắt đầy yêu thương.

“Cảm ơn em, Hạ Di !”

...

“Vì em đã dạy cho tôi rất nhiều , vì em đã ...”

Nhật Hạ Di hơi run người khi nghe những lời mà Trí khởi vừa nói với cô – Gì mà em chứ!

Lần đầu tiên , cô nghe những lời đó từ một người con trai ...- nghe đến sồn cả gai ốc.

Cô thấy hình ảnh này hình như ở trong phim rất nhiều. Mà đây toàn là những lời nói kiểu để tỏ tình ấy- lẽ nào Vương Trí Khởi lại...

“Này , nói gì gì vậy , tôi nổi cả da gà rồi nè!”

Đáng lẽ ra cô cũng sẽ lắng nghe hết những lời hắn nói nhưng...ở cảnh trời nắng thế này...thiệt mất hứng!

“ Cảm ơn tôi cũng được nhưng tôi chỉ nhận vật chất thôi đó!”

Về mặt đứng đắn và ham tiền của Hạ Di làm cho hắn rất bức mình. Cảm xúc tự nhiên biến mất.

“Được rồi! Cô muốn gì nào?”

“Tiền và tiền...”

Một người con gái như Nhật Hạ Di thì có lẽ không một chàng trai nào có thể chịu nổi ...

Sao lại luôn mở miệng là tiền như vậy nhỉ ?!

“Được ! Muốn tiền có tiền!”

“Tôi muốn một cuộc đi chơi nữa ...lâu giờ vất vả nhiều rồi , giờ phải vui chơi chút!”

Nhìn vẻ mặt vừa tinh ranh vừa khôn lỏi của Hạ Di , dù bực nhưng Trí Khởi cũng không đành lòng mắng cho một trận.

Hắn miễn cưỡng chấp thuận.

“Tiền và một cuộc đi chơi...còn gì nữa không?”- hắn kiên nhẫn hỏi cô , biết thừa lòng tham của Hạ Di vô hạn mà.

“Không phải vậy!”

Hạ Di liếc mắt lên , phản đối ngay. Những lúc thế này , cô luôn phản ứng ngược lại với suy nghĩ của Trí Khởi làm hắn rất bất ngờ.

“Vậy là sao?”

“Tức là tôi sẽ dẫn anh đi chơi...còn tiền thì anh chi! Hiểu chưa?”

“Sao ngốc vậy!”

“Ha ha...”- vẻ mặt của Hạ Di khi tức giận thật đáng yêu biết bao, hắn không nín cười được trước vẻ mặt ấy.

“Đơn giản vậy sao?”

“Đơn giản a~? Muốn phức tạp hả?”

Cô chu miệng lên mà quát cho sự ngốc nghếch của Vương Trí Khởi.

“Tối nay đi chơi luôn!”

Hắn tưởng là đòi hỏi cao xa của Hạ Di thế nào chứ thế kia thì hắn 10 lần chấp thuận luôn. Cho cô vừa lòng ngay.

“Được , tối nay tôi rảnh!”

“Ok!”

Vương Trí Khởi mỉm cười đồng ý , nụ cười của hắn trông thật tươi như ánh nắng mặt trời.

“Tôi sẽ có một cuộc chơi rất vui và chỉ có...tôi...và cô!”

Ánh nắng mặt trời hình như sợ Nhật Hạ Di thì phải mà nhanh chóng trốn sau đám mây ...nhường chỗ cho ánh trăng mát dịu.

8 giờ tối.

“Đã hẹn ở đây rồi mà sao mãi không thấy nhỉ!”

Nhật Hạ Di miệng lẩm bẩm mắng nhiếc Vương Trí Khởi ...Cô đã đứng đây hơn 10 phút rồi mà mặt hắn vẫn biệt tăm – Không phải sợ tốn kém nên chuồn rồi chứ!

“Đợi 1 phút nữa mà không thấy thì về luôn! Hắn thừa biết thời gian đối với mình quan trọng như thế nào chứ!”

“Vương Trí Khởi!”

“Hộc hộc...”

Vừa nhắc đến tên hắn xong thì cuối cùng cũng thấy mặt hắn lộ dạng.

“Sao mà đến chậm thế , có biết tôi chờ lâu không?”

Chưa kịp để hắn thở , cô đã mắng hắn một trận để xoa dịu cơn tức.

“Tôi có chút việc nên muộn...xin lỗi nhé!”

Trí Khởi vừa nói vừa thở dốc , coi bộ anh chàng này vừa trải qua một cuộc chạy rất vội vã.

“Mà sao cô không thể chờ đợi tí hả?”

“Chờ đợi á? Nhật Hạ Di này rất ghét phải chờ đợi!”

Nghe hẳn hỏi lại ,Hạ Di nhếch nhếch mép.

“Ghét chờ đợi!”

Câu nói này...hình như hẳn đã nghe qua...Phải rồi, đó là lời nói của Ngào Trúc Dư khi chia tay hẳn mà...

“Cô ghét chờ đợi...sao cô ấy cũng...”

Tự nhiên , cảm xúc trong lòng dâng lên , hẳn bất giác bật miệng tự hỏi mình...nhưng lời nói ấy đã lọt vào tai của Hạ Di.

“Nè! Đi chơi không đây!”

Cô cũng không mấy quan tâm đến cảm giác hẳn ra sao...điều cô quan tâm là tiền và chơi.

“Không đi , tôi đi à!”

Tiếng giục của Hạ Di làm Trí Khởi phải nhanh chóng xua tan suy nghĩ...Hắn mỉm cười, tuy rất gượng gập:

“Đi thì đi...mà đừng dẫn tôi đi xa nha!”

“Sao đoán được vậy! Tôi muốn đến một nơi xa!”

Cô cười lớn rồi lấy hết sức mình chạy về phía trước.

“Không theo kịp...lạc thì mặc kệ đó!”

10. Chương 10

Chương 10

Giọt nước mắt đầu tiên của tình yêu giống như hạt kim cương; giọt nước mắt thứ nhì giống như hạt ngọc; giọt nước mắt thứ ba giống như những giọt nước mắt khác, không hơn không kém.

...

“Đây là chỗ xa xôi cô muốn đến hả?”

Sau 5 phút đuổi theo Hạ Di , cuối cùng Trí Khởi cũng tới nơi mà cô ta muốn đến - Công viên!

“Ừ , tôi từ quê lên nên chưa từng đến công viên!”

“Chưa từng?”

“Hình như là vậy, tôi không nhớ rõ nữa!”

“Mà thôi , vớt chuyện này đi...tôi muốn chơi trò kia!”

Hạ Di vụt chạy tới chỗ mà cô chỉ.

Bao giờ cũng thế , Hạ Di luôn vội vã.

“Chơi...trò này?”

Vương Trí Khởi nhìn Hạ Di với ánh mắt nghi ngờ , xem thử cô ta mấy tuổi rồi...có phải là con nít không ! Cô ta muốn chơi trò kia à~

“Anh ngồi bên này, tôi bên này!”

“Ê , cô bao tuổi rồi?”

“Tôi ...20!”

“Sao à?”

Hạ Di hí hửng ngồi vào chiếc đòn bẩy...ánh mắt nhìn Trí Khởi giục hấn ngồi bên kia.

“Nhanh lên!”

Bắt gặp ánh mắt háo hức và ngây thơ như con nít của Nhật Hạ Di , hấn bắt đắc dĩ ngồi vào.

May ở đây toàn là con nít , để mọi người thấy được thì mặt mũi của giám đốc một công ty lớn như hấn còn đâu!

“Một tí thôi nhé!”

“Rồi!”

Nhìn Hạ Di vui chơi rất thoải mái và sảng khoái...Nhiều khi thật trẻ con!

Chơi xong trò đó...mãi đến 20 phút sau , khiến hấn phải chóng mặt ...thì Hạ Di dẫn hấn đến trò khác...

Khoảng hơn một tiếng sau, cô mới bắt đầu thấy mệt mà tha cho Vương Trí Khởi ...Trong khi , hấn toàn thân mệt lã.

“Không ngờ, mấy trò con nít này cũng tốn sức ghê!”

“Cô chưa mệt hả?”

“Mệt chứ , mà mới bắt đầu mệt thôi!”

Hạ Di tựa nhẹ người xuống chiếc ghế đá bên cạnh , Gương mặt tràn đầy mồ hôi nhưng cô cảm thấy rất vui , chưa bao giờ cô được vui như thế!

“Nhìn vậy mà anh cũng yếu ghê!”

Nở một nụ cười đều , cô liếc mắt nhìn hấn như chê bai.

“Cũng đã 10 năm không chơi mấy trò này nên...cũng mệt!”

Biết là có người đang mỉa mai mình nhưng Vương Trí Khởi cũng mỉm cười rất tươi. Không hiểu vì sao khi nhìn thấy Hạ Di vui , lòng hấn vui lây.

“Ăn kem không?”- hấn chợt hỏi.

Trong lúc đang khát , nghe đến kem , ánh mắt Hạ Di như sáng lên , cô nhìn hấn vẻ biết ơn.

“Kem hả? Tôi thích kem nhất đấy!”

“Đi mua đi...tôi ăn liền, không cần hỏi đâu!”

Cảm giác rất mơ hồ...có cái gì đó khó nói bỗng xẹt qua Trí Khởi khi nhìn gương mặt Hạ Di lúc này.

“Vội đợi tôi một lát nhé!”

“Ừ...”

Nhìn thấy Hạ Di cười và gật đầu , hấn cũng mỉm cười rồi chạy đi.

Khoảng 3 phút sau , trên tay cầm một bịch kem đủ loại ...Hấn chạy về.

Cô chợt nhúu mày khi nhìn thấy Trí Khởi quay lại rất nhanh sau đó.

Đưa tay đỡ lấy bịch kem , cô trách:

“Ít quá làm sao tôi no!”

Kèm theo đó là một nụ cười lớn.

“Sao anh biết tôi thích kem loại này?”

“Loại này? Là loại cô thích?”- Hấn bỗng giật mình khi nghe Hạ Di nói vậy.

Đó là loại kem mà Trúc Dư rất thích...

“Nè, ăn đi!”

Cô đưa chiếc kem màu trắng cho Vương Trí Khởi , còn mình chọn lấy màu hồng mà mình thích.

“Nhìn tôi làm gì ...ăn đi!”

Trên gương mặt Trí Khởi , ẩn dật một nỗi bất ngờ và lo lắng.

Tiếp đó là một chuỗi các cảm giác mà hấn cảm thấy mơ hồ.

Chiếc kem màu trắng ...màu hồng kia...đó là chiếc kem mà hấn thích và Trúc Dư thích. Tại sao???

Từng câu hỏi này đến câu hỏi khác làm đầu hấn muốn nổ tung ra...Thật sự...

Lúc đầu hấn tưởng Nhật Hạ Di là Ngào Trúc Dư nhưng sau đó...hành động và tính cách của Hạ Di làm hấn phải suy nghĩ khác ...Lúc này...hấn không rõ Nhật Hạ Di có phải là Ngào Trúc Dư không nữa...

Hấn chỉ mãi nhìn Hạ Di mà không ăn , chiếc kem màu trắng vẫn nằm yên trong lòng tay hấn.

“Không ăn hả? Đưa đây tôi ăn cho!”

Xử xong chiếc kem thứ nhất, nhìn sang bên cạnh thấy hấn vẫn còn giữ ken mà không ăn, Hạ Di giật luôn rồi cho vào miệng.

“Kem ngon quá!”

“Hạ Di...tôi có thể hỏi cô một câu được không?”

Mãi ăn , Hạ Di không biết được trên gương mặt của Vương Trí Khởi đang diễn biến rất lạ.

“Sao?”vừa ăn , Hạ Di vừa nói , trông đến buồn cười.

“Lúc sáng , tôi có nghe cô nói...”

“Nói gì...mà anh nói hết câu luôn đi...tôi trả lời một thể luôn!”

“Cô sẽ không ngốc như Lương Nhi...vì tình yêu mà mù quáng, sẽ không vì người con trai khác mà...??”

“Đúng...tôi sẽ không ngốc như vậy!”

Hạ Di bỗng dừng ăn , sự nghiêm túc bỗng ẩn hiện trên mặt cô.

“Vì sao?”

Hấn rất tò mò và ngạc nhiên hỏi lại.

Cô nhìn hấn mà cười rất nhạt như lời nói của cô vậy.

“Vì...tôi cũng không biết nữa...!”

Lời nói rất nghiêm túc, đôi mắt cô có vẻ nghĩ ngợi.

“Cô...còn dính chút kem nè!”

Bỗng dưng , hấn đưa tay lên lau chút kem ở khóe môi cô...làm Hạ Di giật mình.

Tim cô bỗng đập nhanh...rất nhanh!

“Tôi đã từng ghét con gái rất nhiều...Nỗi đau mà Trúc Dư gây ra bao nhiêu thì tôi ghét con gái bấy nhiêu nhưng...từ khi gặp cô, tôi đã thay đổi rất nhiều...!”

Trí Khởi phải lấy hết can đảm nói những lời đó khi đối diện với Hạ Di.

“Bỗng dưng tôi muốn tìm hiểu con người của em...con người em rất lạ khiến tôi không khỏi tò mò...”

Lời nói của hấn rất chân thật và chứa biết bao tình cảm mãnh liệt.

Hạ Di vẫn im lặng...không biết cô có để ý đến những lời đó hay không nhưng...giương mặt cô có chút cứng.

“Có phải...anh luôn xem tôi là hình bóng của cô gái mang tên Ngào Trúc Dư kia?”

Có một chút đắng ngắt ở cổ họng khi cô nói ra những lời kia.

“Có phải vì thế mà anh chấp nhận tôi vào công ty?”

Mỗi lời cô nói ra dù có chút nghi vấn nhưng chính bản thân Hạ Di đã biết rõ câu trả lời.

Hắn nhìn cô , cái nhìn chứa một cảm xúc tựa có tựa không , mơ hồ mà mông lung...

“Phải, lúc đầu tôi có nghĩ như vậy...Tôi đã nghĩ em là Trúc Dư...em đã về bên tôi!”

“Và bây giờ cũng vậy?!”- Hạ Di tiếp lời, âm giọng rất thấp.

“Không...bây giờ tôi biết em chính là em , chứ không phải...”

Lời của Hạ Di nói làm hắn rất đau...bởi hắn cũng không hiểu cảm giác của bản thân mình.

“Em là em...là một cô gái rất hồn nhiên , lại mang chút đáng yêu...Có lúc em làm tôi sợ hãi và giật mình, có lúc em khiến tôi như điên lên...nhưng ở bên em...trái tim tôi rất vui và rất ấm áp!”

Những cảm xúc yêu thương , ngọt ngào tưởng chừng đã khô cạn khi Trúc Dư rời bỏ hắn lại tràn về khiến đôi mắt hắn nhìn cô thật đắm đuối và dào dạt tình yêu.

“Tôi đã yêu em mất rồi!”

Phải mất rất lâu , hắn mới nói được lời ấy tới Nhật Hạ Di.

Hạ Di không lên tiếng , cũng không nhìn hắn. Cô ngoảnh đi hướng khác.

Không biết tại sao lúc này tim cô đập mạnh , cứ nhìn thấy Vương Trí Khởi là cô không thể nói gì.

“Em nhìn tôi đi!”

Cái trốn tránh của Hạ Di làm Trí Khởi không được hài lòng.

“Ồ tôi , một người ngoài thích tiền ra thì chẳng có gì tốt đẹp cả...cho nên...đừng thích tôi!”

Thật sự, một Nhật Hạ Di như cô trời đất không sợ , nhưng lúc này đây lại sợ cái nhìn của Vương Trí Khởi.

Trong lòng cô cũng tràn ngập tâm sự...cô tự nói với chính mình...không nên có tình cảm với Vương Trí Khởi cũng như Vương Trí Khởi cũng đừng bao giờ thích cô.

“Tôi yêu em...không vì gì hết , chỉ bởi trái tim tôi cần có em...”

Vừa nói, Trí Khởi vừa cầm lấy tay của Hạ Di...từ từ xoay người cô lại, đối diện với hắn.

Nhưng Hạ Di vẫn không ngoảnh đầu lại.

Xấu hổ chẳng?

“Á...”

Không có cách nào khác...Trí Khởi giả vờ lên tiếng như bị cái gì đó đâm phải.

Nghe tiếng hắn kêu lên , Hạ Di lo lắng , bất giác cô xoay đầu lại xem hắn bị làm sao...

“Anh bị sao...”

Chưa kịp nói hết, miệng cô đã bị môi hắn chạm phải...

Hắn hôn cô?!

“Sao tim mình đập mạnh thế này...sao...sao ...cảm giác này là sao?”

Đôi mắt Hạ Di mở to , lòng cô bỗng cảm thấy rất lạ, tim như ngừng đập.

Ngay đến một chút sức lực cũng tan biến đi , bàn tay không thể nhấc nổi để đẩy hắn ra xa, để tát hắn vì hắn đã hôn cô??

Lưỡi hắn dần dần liếm vào đầu lưỡi của Hạ Di. Cảm giác thật ngọt ngào!

Không hiểu tại sao ...cô lại muốn đáp lại nụ hôn của hắn .

Đầu lưỡi của cô cũng bắt đầu chuyển động, nhẹ nhàng cắn vào môi của Vương Trí Khởi.

Hắn chợt thấy ngạc nhiên, hơi ngừng một chút, nhưng sau đó lại nhếch mép cười.

Bờ môi căng mọng và mềm mại lại chà xát vào nhau...thật ngọt ngào nhưng cũng rất mãnh liệt.

Dường như hơi thở ấm áp của Hạ Di hay vì tình yêu quá nóng bỏng của hắn dành cho cô mà cơ thể hắn nóng như lửa đốt.

Càng ngày, hắn càng hôn cô nồng nhiệt hơn.

“Hộc hộc”

“Tôi...”

Nhật Hạ Di một chút ngập ngừng dừng lại...

Cơ thể nhích ra xa Vương Trí Khởi.

“Tôi...về đây!”

Cô vẫn không có đủ can đảm để đối mặt với Trí Khởi, nhất là khi đôi má còn đang đỏ hồng, nhịp tim chạy loạn xạ.

Đứng bật dậy, Hạ Di muốn chạy đi.

“Nhật Hạ Di!”

Nhưng Trí Khởi đã nhanh tay hơn, hắn kéo cô lại . Theo quán tính, cô ngã nhào vào lồng ngực ấm áp của hắn .

Hai cơ thể áp sát nhau càng làm cho Hạ Di cảm thấy không kiểm soát được bản thân.

“Thình thịch...”

Trái tim càng ngày càng đập nhanh, cô như chết lặng người.

“Tại sao em trốn tôi?”

Trí Khởi cúi sát vào gương mặt của Hạ Di , cô cảm giác được hơi thở rất nóng của hắn phả vào da.

Cổ đẩy hắn ra như vô vọng, càng đẩy, hắn càng ôm chặt cô hơn.

“Tôi là Nhật Hạ Di...chứ không phải là Ngào Trúc Dư...”

Giọng nói hơi run run, cô nói lảng.

“Nhật Hạ Di thì sao? Người tôi yêu là em cơ mà!”

Vương Trí Khởi vẫn dành cho cô cái nhìn rất ngọt ngào và si tình.

“Anh không yêu Ngào Trúc Dư nữa sao...tình yêu anh với cô ấy đã cạn để dễ dàng đón nhận tôi sao?”

“...”

Hắn chợt nghẹn đắng cổ họng, bàn tay bị câu nói hút hết lực, dần thả lỏng Hạ Di, để cô thoát ra khỏi vòng tay của hắn.

Gương mặt bỗng bị cứng lại...Bởi Nhật Hạ Di đã vô tình hỏi một câu hỏi mà bản thân hắn cũng không rõ câu trả lời.

“...”

Hắn đã từng yêu Ngào Trúc Dư rất nhiều. Yêu cô ta hơn cả bản thân hắn.

Hắn tưởng chừng hắn sẽ chết đi khi mất Trúc Dư...và thật sự, hắn đã đánh mất bản thân khi Trúc Dư quá tàn nhẫn rời khỏi hắn khi tình yêu đang nồng nàn, đang hứa hẹn , đang tràn ngập hi vọng.

Bây giờ...Nhật Hạ Di , cô gái mang dáng vẻ và gương mặt rất giống Ngào Trúc Dư...hắn cũng đã thầm yêu cô từ lúc nào.

Bản thân hắn cũng không rõ , vì sao...hắn dễ dàng đón nhận một tình yêu khác như vậy, chính hắn đã thề sẽ không yêu ai khác ngoài Trúc Dư cơ mà.

Phải chăng , vì quá yêu Trúc Dư , cứ nghĩ Nhật Hạ Di là cô ấy nên con tim hắn mới có tình cảm với Hạ Di.

“Tôi biết anh không thể nào quên được hình bóng của Ngào Trúc Dư!”

Ánh mắt vừa yêu thương vừa có gì đó rất trách móc, Hạ Di bỗng nhìn thẳng vào đôi mắt của Trí Khởi – ánh mắt hắn như đang trốn tránh cái nhìn của cô.

“ ... ”

“Anh không nói được đúng không? ”

“Tôi...”

“Thôi đã muộn rồi , tôi về đây!”

Bỗng dưng nhìn hắn lúc này, cô rất muốn khóc.

Vì cô đã yêu hắn hay vì thương hại hắn?

Yêu- cô có biết là gì đâu!

Nơi khóe mắt chợt lặn dài một giọt nước mắt, cô bước đi...để xa hắn.

“Hạ Di , em có thể cho tôi cơ hội chứ!”

Vương Trí Khởi vẫn đứng im lặng , bỗng hắn hét to ... khi thấy cô đã ở phía đường lớn để bắt xe về nhà.

“Nếu tôi yêu em thật lòng, em sẽ chấp nhận tôi chứ!”

Những lời nói chân thật kia như được cơn gió lạnh của buổi đêm thấu hiểu để đưa tới cho Hạ Di, cô đã nghe được.

Bàn chân cô thôi bước , lòng rất mơ hồ.

Nước mắt vẫn theo khóe mi mà rơi ...Cô đang đau?!

Nhưng không biết trả lời với hắn ra sao, cô im lặng , nhích chân bước rất nhỏ.

“Hạ Di!”

Phía kia , Vương Trí Khởi vẫn đang chờ câu trả lời.

“Tôi ... ”

“Tôi không hiểu trái tim mình làm sao nữa...nhưng có lẽ tôi đã yêu anh mất rồi!”

Hạ Di không thể cất nổi những lời nói đó, cô tự nhủ thầm trong lòng rồi lặng lẽ bước đi tiếp.

11. Chương 11

Chương 11

Yêu có nghĩa là mong sao cho người khác được hạnh phúc; không phải là mong cho mình, mà là mong cho người mình yêu và cố gắng cao nhất để làm được điều đấy.”

“Nhật Hạ Di!!!”

Tiếng Vương Trí Khởi bỗng thét lên, và than gào...lòng hấn như vỡ nát ra từng mảnh.

Không biết từ đâu , một chiếc ô tô đâm thẳng vào Hạ Di khi cô đang định băng qua đường.

“Hạ Di...em làm sao thế!”

Mồ hôi lã lã chã trên gương mặt Trí Khởi, gương mặt trắng bệch như không còn một giọt máu, miệng hấn lắp bắp.

Đờ lẩy thân thể đã ngập tràn máu tươi của cô , nước mắt không thể ngừng rơi...

“Nhật Hạ Di, em tỉnh lại đi...em chưa trả lời câu hỏi của tôi mà...”

“Nhật Hạ Di...!!!”

Vương Trí Khởi ngã khụy xuống, ôm chặt Nhật Hạ Di vào lòng. Máu từ đầu cô chảy ra thấm vào áo ...

Hạ Di vẫn chưa chết hấn , cô vẫn còn đủ sức để mở mắt nhìn hấn , để gơ bàn tay đã dính đầy máu chạm vào gương mặt của Trí Khởi...bất chợt cô mỉm cười...

Hình ảnh hấn thoát ẩn thoát hiện trong trí nhớ...Vương Trí Khởi...là ...

Bàn tay bỗng từ từ rơi xuống đất , cô chỉ kịp nhìn hấn lần cuối.

Cái nhìn mang bao tâm sự...

Phải , cô chính là...

“Hạ...Hạ...”

Nước mắt mặn chát chạy vào vòm miệng của Trí Khởi khiến hấn nghẹn ngào , không thể nói.

Cảm giác như bị đánh mất người con gái hấn rất yêu...cảm giác như Ngào Trúc Dư bỏ hấn mà ra đi.

“Nhật Hạ Di...”

Hấn ôm Hạ Di vào lòng rồi nhìn trời mà thét lên như điên dại...

“Em lại bỏ anh một lần nữa sao...”

Tiếng thét như xé toạc màn đêm yên tĩnh...Tiếng thét khiến làn gió lạnh nổi lên làm lá cây xào xạc như đang khóc ...

2 tháng sau.

Trong bệnh viện, trên chiếc giường kia , Hạ Di vẫn bất động sau 2 tháng nằm viện.

Vương Trí Khởi bỏ bê công việc của công ty , hấn túc trực bên cô từng giờ từng ngày.

Không lúc nào , hấn rời xa cô .

Mỗi đêm , hấn nắm tay mà khóc mà nói hết tình yêu của hấn dành cho cô.

Hấn đã biết cô chính là Ngào Trúc Dư...nhưng không thể giận nổi cô được.

2 năm trước , cô đã vì người mẹ của mình để rời xa hấn.

Mẹ cô bị bệnh , cần rất nhiều tiền , nên cô phải làm việc cật lực để kiếm tiền lo thuốc thang cho mẹ. Vì không muốn hấn biết , nên cô đành phải tàn nhẫn chia tay để rời xa quê hương đi chỗ khác làm việc.

“Nhật Hạ Di, em thật ngốc!”

Nhưng sau đó , mẹ cô cũng không qua khỏi căn bệnh quái ác.

Khi nghe tin mẹ mất , lòng cô suy sụp hấn. Hạ Di như điên như dại, không tin vào sự thật đó, cô chạy vụt ra đường rồi bị ô tô đâm phải.

May mắn sống sót nhưng bị mất trí nhớ, Hạ Di một mình lang thang khắp nơi kiếm tiền nuôi sống bản thân.

Vì thương xót cô lại không có con nên , một người đàn ông- bạn của Vương Dĩ đã nhận cô về nuôi nấng.

Nước mắt như mưa trút xuống , Vương Trí Khởi muốn giết chết bản thân mình.

Hắn đã hận cô mà không biết cô phải trải qua một nỗi đau quá lớn.

Hắn yêu cô nhưng không làm được gì cho cô. Hắn thấy bản thân quá tội tệ.

Hắn hận bản thân ghê gớm.

Nếu Nhật Hạ Di tỉnh lại, hắn nguyện sẽ vì cô mà làm tất cả.

Cuộc đời hắn sẽ là của Nhật Hạ Di!

Nhưng...

Đã 2 tháng rồi mà Hạ Di vẫn không hề nhúc nhích dù là một ngón tay.

Có biết chăng hắn chỉ muốn người nằm kia là hắn.

Tự trách mình rồi hắn không ngừng trách ông trời...

Tại sao lại để một cô gái tốt như vậy gặp cảnh như vậy...Tại sao không phải là hắn...

“Con đừng quá tuyệt vọng như thế!”

Vương Dĩ lòng buồn rầu , cũng rất đau nhứt nhớ đứa con trai đang dần tiêu tụy.

“Nhất định Hạ Di – con bé giỏi giang và tốt bụng như vậy...sẽ tỉnh lại thôi, ông trời không để những người tốt ra đi đâu!”

“Hạ Di...em mau tỉnh lại đi!”

Tựa má vào đầu Hạ Di , Vương Trí Khởi lắc đầu buồn bã – Con không muốn đánh mất cô ấy lần nào nữa đâu.

“Được rồi , đã mấy ngày hôm nay thức trắng đêm , con ngủ chút đi!”

Nhẹ nhàng vỗ về đứa con trai tội nghiệp , ba hắn an ủi- Hạ Di nhất định sẽ tỉnh lại , nhất định thế!

Dù muốn tức trực bên Hạ Di nhưng sức lực của Trí Khởi cũng suy sụp hoàn toàn, miễn cưỡng hắn nghe lời ba, bước ra khỏi phòng bệnh , nghỉ một giấc.

“Ba sẽ thay con chăm sóc cô ấy, con cứ yên tâm!”

Gật gật đầu , Vương Trí Khởi chìm vào giấc ngủ sâu.

Trong giấc ngủ , hắn bỗng thấy Hạ Di mỉm cười với hắn.

“Hạ Di!”

Hắn – lòng tràn ngập hạnh phúc ôm chầm cô vào lòng.

“Em đi đâu mà lâu về với anh vậy!”

Một cái búng má nhẹ , hắn hỏi yêu.

“Em đi phưu lưu mọi nơi ...ngắm nhìn mọi cảnh vật bên ngoài...rất đẹp đó!”

Hạ Di nở một nụ cười như tỏa nắng . Nhìn cô , hắn cảm thấy ấm áp vô cùng.

“Em xem du ngoạn hơn cả anh sao...mà không cho anh đi cùng?”

Ánh mắt dờn hời nhưng đầy yêu thương , nước mắt hắn bỗng rĩ ở khóe mắt, không hiểu sao nhìn cô hắn bỗng nhói đau.

“Tại sao...em bỏ anh mà đi cơ chứ...có biết anh nhớ em nhiều như thế nào không?”

“Tại sao...tại sao hả!”

Vương Trí Khởi ôm chặt lấy cô , tì chặt vào má cô mà nói mà mắng mà quát mà nói những lời yêu thương với cô.

Một mùi hương nhẹ nhẹ vương nơi mái tóc Hạ Di làm hắn cảm thấy thật hạnh phúc.

Giờ đây , Hạ Di đã về lại bên hắn ,và còn nằm yên trong vòng tay . Hắn sẽ giữ chặt cô mãi, sẽ không để cô rời xa hắn một lần nào nữa.

“Em sẽ ở bên anh chứ , sẽ không bỏ anh nữa chứ!”

Hơi thở phập phồng do nhớ nhung quá nhiều gần gần đưa lại bờ môi của Hạ Di.

Cô từ từ nhắm mắt gật gật đầu.

Vương Trí Khởi! Em cũng yêu anh!

Hắn mỉm cười rồi làn môi dần dần quyện chặt vào đôi môi đỏ của cô.

Cảm giác tình yêu lớn lao và vô tận!

...

Bỗng Hạ Di đau quặn người, cô đưa tay ôm lấy đầu.

Nước mắt tràn đầy gương mặt. Chảy vào khóe miệng của Trí khởi khiến hắn giật mình.

“Em bị sao vậy Hạ Di! Đừng làm anh lo lắng chứ!”

“Hạ Di!!!”

Hắn gào lên ...nhưng Hạ Di vẫn nhắm liên mắt, sự đau đớn ẩn dật trên gương mặt đã tái nhợt từ bao giờ.

Cô cắn miệng khóc.

“Hạ Di!!!”

Một cảm giác nóng như đốt bỏng dâng lên trong hắn.

Đừng nói là...cô...

“Xin ...lỗi....nhưng...em...”

Cố gắng tìm mọi sức lực cuối cùng, Hạ Di nhìn Trí Khởi mà nói.

“Em...yêu...anh!”

Bao giờ cũng vậy , đến như một cơn gió và ra đi cũng như một làn gió vội vã.

Hạ Di chỉ kịp nhìn Trí Khởi lần cuối rồi mắt cô lại nhắm liên như chưa bao giờ mở mắt.

“Nhật Hạ Di...!!!”

Mồ hôi lã lã thành từng giọt , hắn hoảng hốt tỉnh dậy. Bàn tay vẫn giữ chặt tấm chăn trong tay.

Thì ra đó chỉ là một cơn ác mộng nhưng sao lòng hắn bỗng cảm thấy lo lắng như thế.

Hắn vội vã đứng dậy rồi chạy đến phòng của Nhật Hạ Di.

Mở cửa bước vào, hắn bước thật chậm và rất nhẹ.

Trong phòng, ngoài hình dáng của Hạ Di đang nằm bất động trên giường, không có ai.

Ba đã đi đâu rồi!

Bàn tay hắn từ từ xoa nhẹ làn má trắng bệch của cô.

Nước mắt không ngừng rơi- cơn ác mộng kia là sao!

“Em đừng bỏ anh mà đi như cơn ác mộng đó! Nếu em mà như vậy, anh sẽ hận em!”

Trái tim như đang rỉ máu khiến hấn đau , đau nhiều lắm.

Đôi mắt sâu thẳm đang nhìn cô thật hiền dịu.

“Em sẽ nhanh chóng tỉnh dậy thôi...một cô gái chỉ biết thích tiền như em...không tỉnh dậy là không được đâu!”

Hấn nói như cười , nụ cười mang đầy tâm sự.

Hấn muốn cô tỉnh dậy mà mắng hấn mà ra lệnh cho hấn.

Dù cô có giết hấn , hấn cũng sẽ đồng ý nếu cô tỉnh dậy

Nhật Hạ Di! Em tỉnh lại đi!

Sự kiên nhẫn của hấn dần dần mất đi. Hấn không thể chịu nổi nữa .

Một ngày không có cô , hấn sống như chết.

“Hạ Di...em nữ khiến anh phải đau khổ sao!”

Càng nói , hấn càng cố lay người cô dậy.

12. Chương 12

Chương 12

One day you'll love me as I loved you, one day you'll think of me as I thought of you, one day you'll cry for me as I cried for you, one day you'll want me.. but I won't want you.

Một ngày anh sẽ yêu em như em yêu anh, một ngày anh sẽ nghĩ về em như em nghĩ về anh, một ngày anh sẽ khóc vì em như em khóc vì anh, một ngày anh sẽ muốn em... nhưng em sẽ không cần anh nữa.

Lay mãi nhưng rốt cuộc, Hạ Di vẫn không thêm nhúc nhích , cựa quậy , dù chỉ một chút.

Buồn bã và đau đớn , hấn gục xuống bên cô.

...

Một ngón tay bỗng động dậy...Nhật Hạ Di nhú nhú mày, như đang cố tỉnh dậy sau một cơn ngủ dài.

Đầu cô vẫn rất đau, khiến cô không thể nhấc nổi đầu lên.

Mi mắt giật giật rồi mở ra...

Hình ảnh trước mắt cô mờ mờ...chỉ thấy một màu trắngcủa khói...Đây là thiên đường hay địa ngục?!

Sao mắt cô...sao thế này...cô không nhìn thấy gì cả...

Bàn tay cố sờ soạng tìm đường...dò dẫm ...

Một cái gì đó rất mềm nhưng cũng rất cứng, cô dùng tay ở đó.

Từng ngón tay khẽ di chuyển trên vật đó...cô cảm thấy lạ.

Là tóc của ai đó! Nhưng là tóc ai?!

Đầu cô đau nhức, không thể nhớ gì cả...Trong tâm trí cô chỉ là một màu trắng xóa...Cô cũng không biết cô là ai!

“Ai...đau...”

Càng nghĩ , dường như máu càng chảy ra trong đầu.

Cô chợt hét lên.

“Đau quá!!!”

Vương Trí Khởi giật mình tỉnh dậy khi nghe tiếng hét.

Mái tóc bị cô giữ lấy làm hấn cảm thấy đau.

“Hạ Di...em tỉnh rồi sao?!”

Nhưng ngay lập tức , đôi mắt hấn lại tràn ngập vui sướng. Cuối cùng hấn cũng chờ được đến khi Hạ Di tỉnh dậy.

Hấn ôm chầm lấy cô.

“Nhật Hạ Di...em cứng đầu quá! Sao giờ mới tỉnh hả đồ ngốc!”

Không khỏi trách yêu cô, hấn lại búng má cô.

Hạ Di mở mắt nhìn hấn nhưng không hiểu gì...

“Anh là ai...? ”

Giọng nói rất băng quơ của cô vô tình làm hấn rất ngạc nhiên ...Nỗi vui sướng bỗng dưng biến mất.

“Hạ Di...em vừa nói sao...”

“Hạ Di là tên tôi?”

Ánh mắt cô đờ đẫn , gương mặt không chút cảm xúc nhưng dường như đã che giấu một nỗi buồn sâu thẳm.

Trí Khởi bang hoàng nhìn cô...Cô mất trí nhớ...Cô không nhớ hấn cũng như không biết mình là ai!

“Bác sĩ...bác sĩ...ơ!”

Hấn nhìn cô đau khổ , trái tim như đang đông cứng lại.

Miệng không ngừng hét lên.

Hấn cần bác sĩ!

...

“Anh cứ bình tĩnh!”

Khoảng một phút sau, y tá cùng với Bác sĩ đã đến đông đủ ở phòng bệnh của Hạ Di.

Từ từ khám bệnh cho cô , gương mặt bác sĩ càng tỏ ra ngạc nhiên.

Cuối cùng , bác sĩ lắc đầu.

Cái lắc đầu của bác sĩ khiến hấn như điên như dại...

“Ông nói mau...Hạ Di bị làm sao?”

“Bị hai lần chấn thương não, lại cộng thêm sự suy sụp về tinh thần , bản thân cô Nhật Hạ Di không muốn tỉnh lại...sau hai tháng , bỗng cô tỉnh lại được như vậy là một kì tích nhưng tôi e rằng...”

“Máu ở não không ngừng chảy...có lẽ cô ấy không thể sống được bao lâu nữa!”

“Ha ...ha...ông nói sao...Hạ Di...”

Đôi mắt hấn đỏ ngầu và không ngừng rỉ nước ...hấn cười lên đau khổ.

Rồi bỗng dưng ngã khụy xuống đất như không còn một chút lực.

“Hạ Di...sẽ chết sao?”

Bác sĩ lắc đầu , cũng không che được nỗi buồn và thương xót.

Một cô gái xinh đẹp như thế lại ...

Một vài cô y tá không chịu nổi , đã khóc rất to.

Họ cũng cảm thông cho đôi trai gái trẻ. Nhất là cô gái kia...

“Không ...không thể nào...!!!”

“Cút hết cả cho tôi...”

“Ông nói dối...Hạ Di sao có thể...tôi không tin...”

Một chàng trai thanh tú và vẻ ngoài có chút lạnh lùng và tàn nhẫn như Vương Trí Khởi không ngờ lại có một bộ dạng tệ hại như thế.

Hắn như một con thú bị đâm , gào thét đau khổ.

Các bác sĩ và y tá im lặng ra ngoài.

Bước khập khuỵu lại gần Hạ Di đang thờ thẩn như mất hồn ...hắn nhỏ từng giọt máu.

“Nhật Hạ Di...em nói đi...em là ai..và anh là ai!”

“Em nói đi!”

Nỗi đau quá lớn khiến hắn không thể chịu đựng được,

Hạ Di đã rất đau...mà lúc trước hắn không biết gì...ngược lại còn hận và trách cô.

Hắn không biết rằng nỗi đau mất mát người cô yêu nhất lại khiến cô như vậy.

Và giờ đây , cô cũng không muốn tỉnh dậy và nhớ lại quá khứ đau buồn đó..

Nhưng cô có biết vẫn có một người yêu cô tha thiết đang rất cần cô không.

Hắn ngã nhào xuống ...và khóc...

Hắn không muốn nhìn thấy Hạ Di trong bộ dạng này. Hắn muốn cô mắng hắn , đánh hắn hơn.

Nhật Hạ Di nhìn hắn rất dừng dưng...cô nhìn hắn như người lạ.

Thấy hắn khóc , gương mặt đau đớn đến tiêu tụy...Bỗng dưng cô cảm thấy trái tim hơi nhói đau.

Bộ dạng đó...cô đã từng gặp ở đâu rồi nhưng không thể nhớ được.

Và cô cũng không muốn nhớ lại.

“Sao anh lại khóc?”

Hạ Di đưa ánh mắt ngạc nhiên và có chút đau đớn nhìn Trí Khởi đang vật vã bên cạnh.

Cô giơ tay nhẹ nhàng xoa mái tóc của hắn rồi bất chợt hỏi.

“Sao anh lại khóc?”

“Nhìn anh khóc, tôi cũng đau lắm...nhưng không biết ...tại ...sao!”

Trí Khởi từ từ ngẩng đầu lên nhìn Hạ Di.

Cô vừa nói...

Cô nhận ra hắn rồi chẳng!

Bắt gặp ánh mắt rất buồn của Hạ Di , hắn muốn ôm cô nhưng lại sợ cô sợ.

“Hạ Di...”

Giọng nói rất yếu ớt, hắn nhìn Hạ Di rất triu mến.

Lòng hắn tự nhủ: Hắn sẽ cười để cô cười...hắn không muốn để cô buồn..như cô đã từng phải chịu đựng.

Dù cô không nhớ hắn là ai, nhưng hắn sẽ ở bên cô...
Chăm sóc rồi che chở cho cô...Hắn sẽ là điểm tựa của cô để cô cảm thấy bình yên!
“Anh đâu có khóc! Là anh cười đấy chứ!”
Hắn chột nín khóc rồi bật cười, dù rất gượng nhưng nếu ai nhìn thấy cũng cảm thấy buồn cười.
Không khác gì một đứa trẻ đang làm nũng!
“Sao nước mắt lại rơi?”
Hạ Di vẫn âm trầm.
“...”
Rồi cô đưa tay lên, nhẹ nhàng lau từng giọt nước mắt còn đọng lại ở khóe mắt hắn.
Cô nhìn hắn như trách móc...
Khiến hắn bật cười thật sự...
Dù sao...nhìn Nhật Hạ Di ...hắn không thể khóc được.

13. Chương 13

Chương 13

Somehow they mentioned your name, and someone asked me if i knew you. Looking away I thought of all the times we had together, sharing laughter, tears, jokes, and tons more, and then, without explanation you were gone. I looked to where they were waiting for my answer and then I said softly, ‘Once... I thought I did.’

Đôi khi họ nhắc tới tên anh, và rồi ai đó hỏi em liệu em biết anh không. Em quay đi, nhớ về tất cả khoảng thời gian chúng ta ở bên nhau, chia sẻ tiếng cười, nước mắt, những câu đùa và vô số nữa, và rồi, anh ra đi không lời giải thích. Em nhìn về nơi họ đang chờ đợi câu trả lời của em và em nói khẽ, ‘Đã từng có lúc... tôi nghĩ mình biết.’

Mấy ngày sau, hắn ở bên cô, dành từng yêu thương, quan tâm chăm sóc cho cô từng giờ từng phút.

Hắn không một khoảng khắc rời xa cô.

Hạ Di cảm thấy lạ vì tự dưng có một người lạ chăm sóc mình. Nhưng cô cũng cảm thấy vui hơn khi có hắn ở bên kể chuyện cho cô nghe.

Những câu chuyện của hắn kể toàn là chuyện hài nhưng sao cô không cười nổi. Dường như, có một nỗi buồn sâu thẳm đang đọng trong người hắn khiến câu chuyện cũng nhuộm một màu buồn lai láng.

“Em cảm thấy sao rồi!”

Để hắn vuốt ve từng lọn tóc nhẹ nhàng, để hắn nhìn cô đầy yêu thương, Hạ Di không hề cảm thấy khó chịu.

“Hôm nay cảm thấy rất vui...nhưng không hiểu sao lại vui!”

Hắn nhìn cô mà nước mắt muốn tuôn rơi.

Hắn biết cô vui...nhưng gương mặt của Hạ Di càng ngày càng trở nên trắng bệch và nhợt nhạt. Hắn biết cô không thể...

“Thấy em vui là anh vui rồi!”

Nở một nụ cười nhưng hắn lại cố kiềm chế nỗi đau muốn dâng trào.

“Chỉ cần nhìn em cười , anh cũng đủ sống rồi!”

Hạ Di mỉm cười nhẹ khi nghe hấn nói vậy.

Ở bên hấn , cô cảm thấy rất quen thuộc nhưng không thể nhớ hấn là ai?!

Mỗi lần cô cố nhớ ra là đầu lại đau nhức. Mỗi lần như vậy, hấn lại bảo cô đừng nên nhớ.

Nên cô lại thôi.

Nằm gần cửa sổ, nên cô có thể quan sát được mọi cảnh vật bên ngoài.

Nhất là cửa sổ tầng 10 của bệnh viện.

Cô có thể đưa ánh mắt nhìn ra phía cuộc sống phía dưới.

Một cuộc sống rất tấp nập nhưng cũng rộn rã tiếng cười.

Cô muốn chạy rong trên đường , để cảm giác được hương hoa lá bên ngoài , để cảm nhận màu của nắng.

Khẽ mỉm cười khi thấy một cậu bé nhõng nhẽo mẹ mua kẹo...rồi cô lại nhũu mày khi một bà cụ phải vất vả gánh từng gánh hàng rong.

Chợt , một luồng nóng xẹt qua tim cô...

Đôi mắt yên lặng như mặt hồ bỗng nổi sóng...

Cô ôm lấy đầu khi vô tình nhìn thấy...một chiếc ô tô đâm phải một người phụ nữ đang chạy qua đường.

Đầu cô bỗng đau như đang rỉ máu.

Lòng cô nóng như lửa , cảm giác hoảng hốt lẫn đau đớn.

“A...a...a...a...”

Hạ Di ôm chặt lấy đầu rồi hét lên.

Trong đầu cô , từng hình ảnh bỗng tràn về...cô đang dần nhớ ra....

Cả nỗi đau ấy!

Nước mắt tuôn ra như mưa , từ trên đầu , một dòng máu đỏ thẫm từ từ chảy xuống khiến nước mắt trở nên đỏ ngầu.

“Mẹ ơi!”

Cô thét lên đau đớn.

Nỗi đau tinh thần lẫn thể xác khiến trái tim bé bỏng của cô không chịu nổi, từ từ đập rất chậm.

Vương Trí Khởi bỗng chạy lại bên cô.

“Hạ Di...em ...làm sao vậy!”

Mặt hấn trở nên trắng bệch khi đầu cô không ngừng chảy máu.

“Hạ Di...”

Hấn hét lên hốt hoảng...nhưng chỉ thấy Hạ Di lắc đầu...

“Á...á...á...”

“Đau quá!”

Nhìn thấy cô phải chịu đau , hấn ôm chầm lấy thân thể gầy yếu đang run rẩy của cô.

Nước mắt cũng tuôn ra rồi chảy trên gương mặt Hạ Di.

“Em sẽ không đau đâu...bởi có anh, anh sẽ bảo vệ em!”

Hơi thở Hạ Di yếu dần ...nhưng cũng đủ để cô nhận ra...

“Vương Trí Khởi...”

Cô gọi hắn gấp gấp.

Một chút sững sờ nhưng kèm theo vui sướng, hắn nhìn cô và chăm chú lắng nghe cô nói.

“Em nhận ra anh rồi sao?”

“Xin lỗi anh...nhiều lắm ! Em đã khiến anh phải đau khổ...”

“Không ,chính anh mới có lỗi với em !”

“Xin lỗi...”

“Em đã bỏ anh để anh biến thành kẻ tệ hại...”

“Đừng nói nữa, Hạ Di, nếu nói nữa máu càng chảy ra đó...đợi anh...anh sẽ tìm bác sĩ cứu em...”

Trí Khởi định đứng lên tìm bác sĩ thì bị Hạ Di giữ lại.

“Em không sống nổi nữa đâu...”

Máu từ đầu càng ngày càng chảy nhiều hơn...

“Em...yêu anh...Trí Khởi !”- như trút hết hơi thở cuối cùng, Hạ Di buông tay ra khỏi đầu hắn rồi gục xuống.

Hình ảnh Hạ Di rời xa hắn như trong cơn ác mộng kia hiện rõ trước mắt hắn.

Lòng hụt hẫng, hắn đau ...không thể nói nổi nên lời.

Miệng hắn đắng ngắt, nhìn vào làn môi đã tím ngắt của Hạ Di , hắn không ngừng hôn cô.

Hắn hôn cô để truyền tình yêu của hắn đến cho cô. Để phủi từng hơi ẩm tới thân thể lạnh ngắt của cô...Để cô về bên hắn.

Dòng nước mắt rơi lã chã xuống gương mặt Hạ Di ...tạo thành một dòng nước màu đỏ...Màu của chết chóc.

Nhật Hạ Di...lại từ bỏ hắn mà đi...

14. Chương Ngoại Truyện

Chương Ngoại Truyện

Cuộc sống thiếu tình yêu không phải là sống mà chỉ là sự tồn tại. Không thể sống thiếu tình yêu vì con người sinh ra có một tâm hồn để mà yêu.

1 năm sau.

Làn gió se lạnh thổi trong ánh nắng buổi sớm.

Mùa hè đã đi qua, mùa thu lại vội vàng thế chỗ kéo theo cơn gió mát lạnh pha chút se lạnh...

Từng chiếc lá giạt mình thay áo...

Cảnh vật ở miền núi vẫn trong lành và yên bình như ngày nào...

Dưới kia , bóng hình ai đó vẫn đứng yên bên ngôi mộ ...

Ngôi mộ được dệt một màu xanh của lá cỏ khiến nó trở nên im lìm lạ thường.

Đã 1 năm rồi, Nhật Hạ Di đã rời xa hắn để đến du ngoạn ở một miền núi đầy cỏ cây thế này.

Và cũng từ đó , Vương Trí Khởi hoàn toàn lao vào công việc để quên đi nỗi đau vẫn đang chảy trong lòng.

Mỗi lúc buồn hay vui, lúc mệt mỏi cũng như khỏe khoắn, hắn đều chạy xa hàng ngàn cây số để đến đây, đứng trước ngôi mộ của Nhật Hạ Di, để kể cho cô mọi chuyện hắn đã trải qua, đã từng gặp. Mỗi lần như thế, làn gió lại thổi lên khiến cỏ cây lay động- tưởng như Nhật Hạ Di đang cười.

Hắn nằm trên bãi cỏ gần mộ để hưởng trọn mọi hương sắc của thiên nhiên cũng như tình yêu của cô gửi gắm vào lòng đất tới hắn.

Cảm giác thật dễ chịu!

Hắn sẽ giữ mãi cảm giác ấy.

Tình yêu đẹp đẽ của hắn dành cho cô.

Dù Hạ Di đã mất nhưng tình yêu lớn lao, tình yêu mang tên Nhật Hạ Di trong hắn vẫn còn mãi.

Ngắm nhìn ánh mắt chói chang, hắn chợt mỉm cười.

Phải rồi, Cô là cơn gió, là ánh nắng mãi ở bên hắn.

Mãi phả vào hắn những hơi thở ấm áp ...Cô sẽ hắn sẽ cùng bước tới cuối tận chân trời. Mãi mãi không chia lìa.

Hết.

Promise me that's all I want. Just a promise that you will never forget me. Tell me I changed you somehow. Let me know that I had an impact on your life. Promise me that you will always remember me. Losing you was hard enough, but I don't want to live knowing I meant absolutely nothing to you.

Hãy hứa với em, đó là tất cả những gì em muốn. Hãy nói với em rằng em đã thay đổi anh theo một cách nào đó. Hãy nói với em rằng em có ảnh hưởng lên cuộc đời anh. Hãy hứa với em rằng anh sẽ luôn nhớ về em. Mất anh đã đủ khó khăn, nhưng em không muốn sống và nghĩ rằng em chẳng có chút ý nghĩa nào đối với anh_____Khuyết danh_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-ham-tien-cua-tong-giam-doc-kieu-ngao>